

ငွေ့

ဟုံးလေပြည်သင်း

အခန်း(၁)

ပန်းပြိုင်ပွဲ

‘ဪ...ဦးတေယုမောင်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ နောက်ကျသွားပါတယ်၊
လေလံပွဲ စပါပြီလား ခင်ဗျာ’

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အပြောနှင့် နှုတ်ဖျားမှ အပြုံးချိုလေး
ယိုဖိတ်သွားသော ဦးတေယုမောင်ကို မင်္ဂလာဒုံပန်းဥယျာဉ်မှ တာဝန်ရှိ
လုပ်သားက တွေ့ခနဲ တစ်ချက်ငေးကြည့်ပြီးမှ တစ်ဖက်လူ၏ အပြုံးများ
သူ့ထံသို့ ချက်ချင်းကူးစက်လာဟန်ဖြင့် ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ရင်း...

‘ဟုတ်ကဲ့. . . ကြာပါပြီခင်ဗျာ၊ ပွဲတောင် သိမ်းခါနီးနေပါပြီ၊ ကြွပါခင်
ဗျာ’

‘ဟာ...အတော်နောက်ကျသွားတာကိုး၊ ဝင်ပြီနော်’

ဂိတ်ပေါက်မှ ဝင်လာလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ခုံတန်းသုံးတန်းအနက်
နောက်ဆုံးအစွန်ဆုံးမှ ဝင်ထိုင်ပြီး အတူပါလာသော ကားဒရိုင်ဘာ ကိုဝ
င်းကို လက်တို့လိုက်သဖြင့် ကိုဝင်းက ရှေ့စားပွဲတွင် စာရင်းများ ဖြင့် အ
လုပ်ရှုပ်နေသော တာဝန်ရှိ လေလံလူကြီးများ ထံသို့ သွားပြီး တစ်စုံတစ်
ခုကို ပြောလိုက်၏။

လူကြီးနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက မျက်မှန်ကိုကျော်ကြည့်သကဲ့သို့ တစ်ဦးက လည်ဆန့်ကာ လှမ်းကြည့်ပြီး...

‘ပန်းသုံးမျိုးပဲ ကျန်တော့တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ မိသလောက်ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ’

ကိုဝင်းက ဦးတေယုမောင် ထိုင်ခုံနားသို့ လာပြီး ယို့ယို့လေးထိုင်လိုက်၏။ မောင်းထုသော ချစ်စဖွယ် အမျိုးသမီးငယ်က ကိုဝင်းထွက်သွားရာဆီသို့ ကြည့်ကာ ဦးတေယုမောင်ဆိုသူအား စူးစမ်း ကြည့်လိုက်၏။

‘အင်း. . .ငယ်ငယ်လေးပါလား’ဟု အနားထွင် ထိုင်လျက် စာရင်းမှတ်နေသည့် အဖော်အမျိုးသမီးအား တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည် ။

‘အက်စ်ကိုဆင်ဒါ ပန်းမျိုးပါခင်ဗျား၊ တန်ဖိုးငွေအားဖြင့် သုံးရာသတ်မှတ်ထားပါတယ်၊ ခရမ်းပြာ ပန်းဖူးလေးတွေပါပါတယ်၊ ဟောဒေါ်စောမြဦးက လေးရာပါတဲ့ ၊ ဟော ငါးရာပေးပြန်ပြီ ခင်ဗျာ’

ကိုဝင်းက တေယုမောင်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည် ။ တေယုမောင်က ငြိမ်သက်စွာဖြင့် တစ်နေ ရာရာကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးများ သည် တောက်ပြောင်စူးရှပြီး အစာကို တွေ့သည့် စွန်ရဲမျက်လုံးများ နှင့် အလွန်တူသည် ဟု ကိုဝင်းထင်မိ၏။

တေယုမောင် ကြည့်နေရာကို ကိုဝင်း လိုက်မကြည့်ဘဲနှင့် အလိုလို သိနေသည် ။

တေယုမောင်၏ တစ်ခါက လပြည့်ဝန်း နို့စမ်းရောင် နုနုလေးကို အထက်အောက် ဆင်တူ ဝတ်ထားသည် ။ ထဘီအောက်နားတွင် အဖြူရောင်ပွင့်ခက်ကျဲကျဲကလေးများ ရှိနေပြီး ဒူးကို ချိတ် ထိုင်ထားသဖြင့် ခြေသလုံးဝင်းဝင်းလေးပေါ်ကာ အဖြူရောင်ပင်ဆယ်ဟီးလေးကို မချွတ်

တမ်း ဝတ်ထားသဖြင့် လွန်စွာ ခေတ်မီသော အပြင်အဆင်လေးပင် ဖြစ်သည်။ ။

တစ်ထွာခန့်ရှိသော ဆံပင်တိုလေးအား ဖဲပွင့်အဖြူနှင့် စည်းနှောင်ထားသောကြောင့် မျက်နှာလေးမှာ ဝင်းသန့်နေသည်။ ။ သို့ရာတွင် စောစောက ကိုဝင်းကို မြင်ထားသောကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးမှာ တင်းတင်းစေ့စေ့နေသည်။ ။ သူမအနားတွင် ကပ်ထိုင် နေသော ဘိုကပြားလိုလို မျက်နှာနှင့် အမျိုးသမီးက နောက်သို့ တစောင်းစောင်းနှင့် လှည့်ကြည့်နေ သည်။ ။

‘ငါးရဲ့ငါးဆယ်ပါ ခင်ဗျာ’

‘ဟင်း...ကတ်သီးကတ်သတ် ဈေးကွာ’

တေယုမောင်ကမူ ဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့သည့်ဟန်ဖြင့် လေလံပွဲကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နှုတ်ဖျားမှ ရေရွတ်လိုက်သောအခါ ကိုဝင်းသည် လည်း လေလံပွဲကို စိတ်ဝင်စားသွား၏။

‘မနီလာ သစ်ခွပန်းမျိုးပါ ခင်ဗျာ၊ ဒါ မြန်မာပြည်မှာ ရှားပါးပန်းဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပန်းကို တန်ဖိုးထားပြီး စိုက်လိုသူအဖို့ တော့ ပန်းမျိုးမတုံးစေရေးအတွက်ပါ သတိထားပြီး စိုက်ပျိုး နိုင်ရင် အဖိုးတန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဈေးရင်းက ငါးရာပါ၊ ဟော...ဒေါ်မွန်းဖလားဝါးက ခြောက်ရာပါတဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဟာ...ခုနစ်ရာတဲ့ ဦးအေးမောင်က ခုနစ်ရာတဲ့ ဗျာ’

‘ဟေ့...’

မောင်ဝင်းလက်ကို တေယုမောင်က တို့လိုက်သဖြင့် မောင်ဝင်းက လက်ရှစ်ချောင်းမြှောက်ပြ လိုက်၏။

‘ရှစ်ရာတဲ့ ခင်ဗျာ...ရှစ်ရာတဲ့ ’

‘ဟော...’

မွန်ဖလားဝါးဘေးမှ မီမီက လက်ကိုးချောင်းထောင်ပြလိုက်သည်။ ။

‘ကိုးရာတဲ့ ခင်ဗျာ...ကိုးရာတဲ့’

တေယုမောင်က မောင်ဝင်းကို လက်ကုတ်ကာ...

‘ဟေ့ကောင် တစ်ထောင်ပေးမယ်ကွာ’

မောင်ဝင်းက လက်တစ်ချောင်းထောင်ပြသည်။ ။

‘တစ်ထောင်ပါတဲ့ ခင်ဗျာ၊ တစ်ထောင်ပါတဲ့’

မွန်ဖလားဝါးကိုယ်တိုင်က လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည် ကို တွေ့ရ၏။

တေယုမောင် နှုတ်ခမ်းမှ တွန့်ကွေးလျက် ပြုံးလိုက်သည်။ ။ သူ့ဘာမျှ မပြော၍ မောင်ဝင်းက အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘နှစ်ထောင်ပါတဲ့ ခင်ဗျာ၊ နှစ်ထောင်တဲ့ ၊ ဟော...နှစ်ထောင့်ငါးရာ တဲ့ ၊ နှစ်ထောင့်ငါးရာတဲ့ ခင်ဗျ’

ရှေ့မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ငါးရာတိုးပေးလိုက်စဉ် မွန်က လက်သုံး ချောင်းထောင်ပြပြန်၏။

‘သုံးထောင်တဲ့ ခင်ဗျာ၊ သုံးထောင်တဲ့’

‘ဟော...ကညာဆစ်နေလိုက်တာ၊ ဟေ့...ငါးထောင်ကွာ...ဟေ့ ငါးထောင်ပြောလိုက် မောင်ဝင်း’

‘ဟာ...ဆရာကလည်း လေးထောင်’

‘လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ငါးထောင်လုပ်...ထောင်ကွာ’

မောင်ဝင်းမှာ မနေသာတော့ဘဲ လက်ငါးချောင်းထောင် ပြလိုက်သောအခါ လေလံလူကြီးက မယုံကြည်စွာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ဘေးမှ လူအား ငုံ့မေးလိုက်သေးသည်။ ။

‘ဟာ...ဦးတေယုမောင်က ငါးထောင်တဲ့ ခင်ဗျာ...ငါးထောင်တဲ့’

ချက်ချင်းပင် မွန်းက လက်ခြောက်ချောင်းထောင်ပြလိုက်ပြန်သည်။ ။ နောက်ထပ် ယှဉ်ပြိုင်ကာ ဈေးပေးမယ့်လူ ရှိ မရှိ ခေတ္တ အကဲခတ်ပြီးမှ မောင်ဝင်းကို လက်တို့ ကာ...

‘ခုနစ်ထောင် ပြောကွာ’

‘ဟာ...ဆရာကလည်း ၊ ဒီပန်းကိုများ ခုနစ်ထောင်’

‘မရှည်နဲ့ ပြော’

မောင်ဝင်းက လက်ခုနစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။ ။

‘ဟော...ခုနစ်ထောင်ပေးနေပါပြီ ခင်ဗျာ’

မဆိုင်းမတွပင် မွန်းက လက်ရှစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်၏။

‘သက်သက် လိုက်ဖျက်တာ၊ သူ့ဆီမှာ ဖြင့် ပန်းတစ်ပင်မှ မရှိဘဲနဲ့ များ’

မိမိက မကျေမနပ်နှင့် နှုတ်မှ ရေရွတ်ရုံရှိသေးသည်။ ။ မွန်းက အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း ကိုက်ထားပြီး ရင်တွင်း၌ ဆူပွက်လာသော ဒေါသများကို အတင်းချုပ်ထိန်းနေရ၏။

‘ငါ ပန်းတွေကို မြတ်နိုးတတ်တာ သိလျက်သားနဲ့ သင်းသိလျက်နဲ့ ငါ့ကိုသက်သက် ဖျက်တာ’

မွန်းသည် လက်ကိုင်အိတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်းက မိမိတွဲ

င် ပါလာသောငွေနှင့် ဝယ်ပြီးသွားသော ပန်းမျိုးများကို စာရင်းအပြေးအလွှားတွက်လိုက်သည်။ ။

‘ဟော...ရှစ်ထောင်တဲ့ ခင်ဗျာ ရှစ်ထောင်’

လေလံလူကြီး၏ အော်သံကား ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ။ မိမိက မွန်းကို လက်တို့လိုက်၏။ မွန်းက မျက်လုံးလေးအသာမှိတ်ကာ မသိမသာ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ။ လေလံကို အကြွေးဝယ်၍ မရ။ မိမိ၌ ငါးထောင်ပင် မကျန်တော့ပေ။ ဤပန်းတစ်မျိုးတည်းကို ငွေအများကြီးပေး၍ မဝယ်ချင်။ မိမိ၌ ပန်းမျိုးများ စွာ ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ထက် အဖိုးတန်၍ ရှားပါးသော ပန်းမျိုးများကို လေလံဆွဲထားပြီးဖြစ်သည်။ ။

ဘယ်သူ့ထံမှာ ယှဉ်ပြိုင်မှုမရသော်လည်း တေယုမောင်က အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ...

‘ဟေ့ကောင် ကိုးထောင် ကိုးထောင်ပြော’

‘ဟာ...ဆရာကလည်း ရှစ်ထောင်ကို ဘယ်သူမှ မယှဉ်သေးတာ နေပါဦး ဆရာရယ်’

‘လုပ်စမ်းကွာ၊ ပြောစမ်း...ပိုယှဉ်လို့ မရအောင်ပေါ့ကွာ လုပ်’

မောင်ဝင်းသည် ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ စောစောက သူတို့ တင်ထားသော ဈေးပေါ်တွင် ထပ်မံ၍ ဈေးတင်ကာ လက်ကိုးချောင်းထောင်ပြလိုက်၏။

‘ကိုးထောင်ပါခင်ဗျာ။ ဦးယုမောင်က ကိုးထောင်ပေးနေပါပြီ’

တခြားဈေးပေးနိုင်မည့်သူ ပေါ်လာမည်လားဟု စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ နောက်ထပ်ဈေးပေးမည့်သူ မရှိသောအခါ...

‘မနီလာပန်းမျိုးက ကိုးထောင်ပါ’

‘အရူးပဲ၊ တကယ့်အရူးပဲ၊ ဒီလူရူးနေပြီ မွန်းတစ်သောင်းပေးလေ’

‘အို. . .မပေးဘူး၊ မွန်းမှာ ငွေမကျန်တော့ဘူး မိမိ၊ အရှက်ကွဲလိမ့်မယ်
၊ သင်းရောက် လာပြီ ဆိုကတည်းက မွန်းနောက်ထပ် ဘာပန်းပဲ
ပြောပြော အခုမှ လာပြီး ဈေးပြိုင်နေမှာ ပဲ၊ ဒီတော့ မွန်း ဘာမှ ထပ်ပြီး
လေလံဆွဲမနေတော့ဘူး’

ပြောသာပြောလိုက်ရသည် ။ ထိုပန်းကို မိမိနှစ်သက်မြတ်နိုး၍ စစချ
င်း လေလံဆွဲလိုက်မိ သည် မှာ မိမိအမှားပင် ဖြစ်သည် ။ သူသည် မိမိနှစ်
သက်မှန်းသိ၍ တမင်ပြိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

‘နေပါစေ၊ မယူပေမဲ့လည်း ဈေးပြိုင်ပစ်မယ်’

‘မွန်းမှာ လေးထောင်ကျော်ပဲ ကျန်တော့တယ်နော်’

ဤကဲ့သို့ တေယူမောင် ရောက်လာမည့် ပွဲဆိုလျှင် မိမိ စောကတည်း
က မလာဘဲ နေလိုက် ရလျှင် သို့မဟုတ် ငွေပိုထည့်လာလျှင် ကောင်း
သားပဲဟု စဉ်းစားမိပြီး ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်မိသည် ။

သို့ရာတွင် မွန်းဖလားဝါးသည် ဘယ်တော့မျှ ငွေကို အလဟဿ အ
ကုန်မခံနိုင်သော စိတ်ရှိ၏။

‘မိမိတော့ ပြိုင်လိုက်ပြီ မွန်း၊ မိမိဆီမှာ ရှစ်ထောင်ပါလာတယ် ရှစ်
ထောင်ထက်ပိုမဆွဲပါဘူး’

နောက်ထပ် လေလံတင်သည် မှာ မည်သို့ အမျိုးအစားမှန်းပင် မသိ
တော့ပေ။

မွန်းစိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ကျောက်ရုပ်ကလေးအသွင်ဖြင့် မလှုပ်မ

ယုက် ထိုင်နေသည်။ ။

ရင်ထဲတွင် နာကြည်းမှု၊ မခံချင်မှု၊ ဒေါသဖြစ်မှုတို့ ကြောင့် တုန်ယင် လှုပ်ရှားနေသည်။ ။ ယောက်မ မိမိကိုလည်း ဘာမျှမပြောတော့ပေ။ မိမိက ပန်းဆိုလျှင် ဘာပန်းမျှစိတ်မဝင်စားတတ်။ ယုတ်စွအဆုံး ပန်းပါသည့် ထဘီကိုပင် သိပ်မနှစ်သက်တတ်ပေ။ မွန်းနှင့် တမင်အဖော်လိုက်လာပြီးမှ ယခု တေယုမောင်၏ အပေါ် မခံချင်၍ လေလံပြိုင်ဆွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘ဟောတော့ ငါးထောင်တက်သွားပြီ တက်ဆွဲရဦးမလား မွန်း’

‘ဘာပန်းမျိုးလဲ’

‘မသိဘူး မကြားမိဘူး’

‘တော်ပြီ မဆွဲနဲ့ တော့၊ ပန်းတစ်ပွင့်ကို ငါးထောင်ပေးမဝယ်နိုင်ဘူး’

မွန်းဖလားဝါး ဒေါသများကား မိမိထံသို့ လွင့်စဉ်သွား၏။

သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်၊ ယောက်မလည်း ဖြစ်သော မိမိသည် မွန်းဒေါသထွက်နေမှန်းသိသော ကြောင့် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်၏။

ထို့နောက် လေလံပွဲပြီးသွားသောအခါ မွန်းက သူများ ထက် အလျင်ဦးအောင်ထ၍ . . .

‘မိမိ ပန်းတွေကို အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဝိုင်းသယ်ခိုင်းလိုက်နော် ၊ မွန်းကားထဲ စောင့်နေ မယ်နော်’

ဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်းမဆုံတော့ဟု ရည်ရွယ်ထားသူနှင့် ယခုကဲ့သို့ လာရောက်တွေ့ဆုံရ သည့်အတွက် နာကြည်းမှု ဒေါသဖြစ်မှုက ထိန်း

ချုပ်၍ မရတော့ပေ။

မိမိအားခဲထားသော ပန်းလေလံပွဲကို ပျက်အောင် လာဖျက်နေသဖြင့် ပို၍ မကျေမနပ် ဖြစ်မိ သည် ။ ရင်မှာ မောကျပ်ကျပ်လေး ဖြစ်လာသဖြင့် ပြင်ပလေကို အားပါးတရ ရှူရှိုက်လိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် ကြာကြာရပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

မတွေ့လိုသူကို မတွေ့ချင် မမြင်ချင်ပေ။ ပန်းနှစ်မျိုးကိုသာ တန်ဖိုးကြီးကြီးနှင့် လေလံဆွဲခဲ့ သော သူသည် ခဏလေးနှင့် ပြန်ထွက် လာနိုင်သည် ။

ကားထဲဝင်ပြီး လေအေးစက်ကို ဖွင့်ထားလိုက်၏။ ကားမှန်အမည်း ရောင်မို့ မိမိအား မမြင်နိုင် ပေ။ မိမိကသာ သူ့ကို မြင်နိုင်ပေသည် ။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် မိမိကားရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွား၏။ မောင်ဝင်းက မိမိကားကို စောင်းငဲ့ကြည့်သော်လည်း သူကမူ လောကကြီးအား မထိမဲ့မြင်ပြုသလို မိမိ အား ရှိသည် ဟု ပင် မထင်မှတ်သကဲ့သို့ ရင်ကိုကော့၍ ခေါင်းကိုမော့ကာ လျှောက်သွား လေ၏။

‘ဟင်...ဘဝင်လေဟပ်နေတာ’

မောင်ဝင်း ဆွဲသွားသော သစ်ခွပင်လေးထံသို့ မျက်စိရောက်သွားပြီး ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်မိပြန်သည် ။

ထိုအပင်ကို မိမိက အဓိကထား၍ လိုချင်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ လေလံစာရင်းကို ကြည့်ကတည်းက လိုချင်ပြီး မရမကဝယ်မည်ဟု ကြံစည်ထားသည့်အပင်ကို လက်လွှတ်ရ၍ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေ၏။

တေယုမောင်နှင့် ပတ်သက်မိခြင်းသည် မိမိအဖို့ အရှုံးများကိုသာ ရင်

ဆိုင်တွေကြုံခဲ့ရသည်။ ယုတ်စွာအဆုံး မိမိ၏ နာမည်ကိုပင်လျှင် ပျက်ခဲ့ရသည်။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း ပျက်သိမ်းခံထားရ သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် ဤလောကအလယ်တွင် မျက်နှာပျက်ခဲ့ရဖူး၏။

‘တောက်...’

အခဲမကျေစွာဖြင့် သူတို့ ကား နောက်ပိုင်းကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေမိသည်။

‘မွန်းရေ သော့ သော့ပေးပါဦး၊ ဒီမှာ ပန်းတွေ ရ လာပြီ’

ထိုအခါမှ သတိဝင် လာပြီး ကမန်းကတန်း ထွက်လာကာ ပန်းပင်အမျိုးအစားကို ပြန်စစ်ရန် သတိရလိုက်၏။

‘ဟင်း... ပန်းက အိုးနဲ့ က နည်းနည်းပဲပါတယ်၊ တုံးတွေက များ နေတယ်၊ ဒီအတိုင်းယူသွား ရင် ပန်းတွေတော့ ကျိုးကုန်တော့မှာ ပဲ’

မွန်းဖလားဝါးက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် မျက်နှာကိုမဲ့ကာ ညည်းညူလိုက်၏။

ပန်းဆယ့်နှစ်မျိုးလောက်သည် ဒီဇင်ဘာမွန်းတို့ ကိုရိုနာကားလေး နောက်ခန်းတွင် ပြည့်ကျပ် သွားမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တုံးနှင့်ပန်းများ ကို ကားနောက်ခန်း ဆိုဖာပေါ်ထောင်တင်ကာ...

‘မိမိ ထိန်းခဲ့ကွာ’

‘ကောင်းကွာ’

မိမိ ဘာမျှမပြောသာတော့ဘဲ ကားနောက်ခန်းတွင် ပန်းများ ၏ အလယ်၌ ထိုင်ရင်း သစ်ခွပင် များကို မကျိုးစေရန် ထိန်းလာရ၏။

အားလုံးသော ပန်းပင်များ သည် သုံးရာထက် အောက်မကျသော

ပန်းပင်များ ပင်ဖြစ်သော ကြောင့် မွန်းမှာ အရွက်တစ်ရွက် ကျိုးသွားမှာ ကိုပင် မလိုလားပေ။

မိမိအား နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် မကြာခဏ ကြည့်ပြီး...

‘မိမိနော် ငိုက်မနေနဲ့ ၊ မွန်း ပန်းပင်ကျိုးသွားရင် လျော်ပေးရမယ်’

ဘယ်လိုပင် တတ်အောင်သင်သင် ကားမောင်းမတတ်သော၊ မမောင်းရသော မိမိအတွက်မူ ဤကဲ့သို့ ပန်းပင်ကိုင်ပေးရသည့် တာဝန် ကိုပင် နိုင်နင်းအောင် မထိန်းနိုင်သောကြောင့် အိမ်ရောက် သောအခါ မိမိလက်ထဲမှ ပန်းပင်နှစ်ပင် ကျိုးနေသည် ကို တွေ့ရသောအခါ မွန်း စိတ်တိုသွားသည် ။

‘မိမိကကွာ ဘာမှ အဖြစ်မရှိဘူး’

‘ဟာ...ငါးခုတောင် ထိန်းရတာပဲ’

‘အိပ်ငိုက်နေပြီးတော့များ’

မွန်းဖလားဝါးအဖို့ အစစ အဆင်မပြေသော်လည်း ပန်းကလေးများ ကိုမူ မပစ်ပယ်ဘဲ သစ်ခွရုံ ဘက်သို့လာကာ အပင်များ ထားမည့်နေရာ ကို စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ခဲ့၏။

အိမ်မနှင့်ကပ်လျက် အညော်အသင်း ကင်းလွတ်သော မီးဖိုချောင်မရှိ သည့်အခြမ်းတွင် သစ်ခွ ရုံကို ဆောက်ထားကာ နံနက်ခင်း၏ နေခြည်နု နုကို ခံယူရသော အရှေ့ဘက်မှာ ပြုလုပ်ထား ခြင်းဖြစ်သည် ။

မွန်းဖလားဝါးသည် အမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာပင် ပန်းများကို နှစ်သက် သူပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် မွေးပျံ့သော ပန်းများကို ပို၍ နှစ်သက်သဖြင့် သူ့ခြံထဲတွင် စံ

ပယ်၊ ယုဇန၊ ဇီဇဝါ၊ ဇလပ်၊ ခွာညို၊ ခွာဖြူပန်းများ စုံနေအောင် စိုက်ထားသည်။ ။

မွေးသော နှင်းဆီပန်းကို အစဉ်အမြဲ ပွင့်လန်းစေချင်၍ ဂရုတစိုက် စိုက်စေသည်။ ။

အထူးသဖြင့် ရေမွှေးနှင်းဆီခင်းနှင့် စံပယ်ခင်းကိုမူ ဂရုတစိုက် စိုက်ထားစေသည်။ ။

ခြံဝင်းမှာ တစ်ဧကကျော်ကျော် ကျယ်သဖြင့် စိတ်တိုင်းကျ ပန်းများကို စိုက်ပျိုးထား၏။

အိမ်ရှေ့ ကားဝင်သည့်လမ်းတွင် အဝိုင်းကို ပြုလုပ်ပေးပြီး နှစ်လမ်းဖောက်ထား၏။ အဝိုင်း ၏ အလယ်တွင် ပန်းကနုတ်ဖော်ထားသည့် မီးတိုင်ရှိပြီး အောက်ခြေ၌ ဇော်မွှားပန်းကို ရံထားသည်။ ။ နောက် သရက်ထည်၊ နောက် ဂွတ်တမောနင်း ကိုကို ခေါ်သော (သဘောသားပန်း)၊ ထိုအနားသတ် ကို အစိမ်းရောင် ဂျပန်မြက်ကလေးများ ဝိုင်းထား၏။

မိမိခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် ပန်းရနံ့ မွှေးပျံ့မှုကို ခံစားရလေအောင် ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပွင့်သည့် စံပယ်ပင်တန်းများကို တစ်လျှောက်လုံး မြောက်မြားစွာ စိုက်ထား၏။

ခြံဝင်းထိပ်၌ သနပ်ခါးပင်၊ ယုဇနပင်များကလည်း နေရာယူထားသည်။ ။

မွန်းဖလားဝါးအဖို့ အနားယူသည့်အခါတိုင်း ခြံဝင်းအတွင်း လှည့်ပတ်သွားကာ ပန်းရနံ့ လေး များကို ရှူရှိုက်ခြင်းဖြင့် အနားယူလေ့ရှိသည်။ ။

ဤကဲ့သို့ ပန်းများကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း နှစ်သက်သော်လည်း တစ်ခါမျှ

ပန်းမပန်ဖူးပေ။ ပန်းအလှလေးများကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်နေသူပင် ဖြစ်၏။

‘မွန်း. . .စောစောက ဖုန်းလာတယ်၊ ကွန်ပျူတာစက်တစ်လုံး ပျက်နေလို့ တဲ့’

‘ဟင်. . .’

မွန်းဖလားဝါးသည် ဟင်ခနဲ ဖြစ်ပြီး အန်တီရုသ်အား မော်ကြည့်လိုက်၏။ အန်တီရုသ်သည် ကွန်ပျူတာစက်ပျက်သွားသည် ကို အရေးမကြီးသော အမူအရာနှင့် မွန်းဝယ်လာသော သစ်ခွပင်များ ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း. . .

‘အပွင့်ကလည်း တစ်ပင်တည်းပါတယ်’

‘ကိုကိုမရှိဘူးလား အန်တီရုသ်၊ ခါတိုင်းပြင်နေကျ လူကို ခေါ်ပြင်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကွန်ပျူတာစက်က ပျက်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဖုန်းဆက်တာ ကြာပြီလား’

‘အင်း. . .မွန်းတို့ ထွက်သွားခါစပေါ့’

‘အိုး. . .အားလုံးက အေးစက်နေကြတာပဲ၊ ဘာမှ အားမကိုးရဘူး၊ မွန်းပဲ လိုက်ပူနေရတာပဲ’

မွန်းဖလားဝါးသည် ခြေကိုဆောင့်ကာ ထွက်လာ၏။ စောစောက ဝတ်ထားသော နို့စိမ်းရောင် ထဘီနှင့် အင်္ကျီမဟုတ်ဘဲ ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူးဟု ရည်ရွယ်ထားသောကြောင့် အင်္ကျီနှင့် စကတ် တစ်ဆက်တည်း ဒူးဖုံးအောင်ချုပ်ထားသည့် ပိတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီးဖြစ်သည် ။

‘မိပု. . .ပန်းတွေကို စောင့်ကြည့်နေ၊ ဘာမှ မလုပ်နဲ့ ဦး၊ ငါ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်’

နောက်ဆံတင်းစွာဖြင့် သူနှင့်အတူတူ ဝိုင်းကူနေသည့် အိမ်ဖော်မလေးအား လှမ်းပြောလိုက် သည် ။ ‘ဟုတ်. . .’ဟူသောအသံကို နောက်ဘက်မှ ခပ်တိုးတိုးလေး ကြားလိုက်ရ၏။

မွန်းဖလားဝါးသည် ခြေဆောင့်ကာ အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။ အစ်ကိုကိုလည်း အားမကိုးရ၊ အန်တီလည်း အားမကိုးရ၊ ယောက်မလည်း အားမကိုးရ၊ တစ်ယောက်တည်း ပြေးလွှားရသည့်ဘဝ ကို တစ်ခါတစ်ရံ မကျေမနပ်ဖြစ်မိ၏။

‘ကိုကို မရှိဘူးလား’

‘နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်ကတည်းက ထွက်သွားပြီး ခုထိ ပြန်မလာသေးဘူး’

‘ဘယ်သူကွန်ပျူတာလဲ’

‘အသစ်ဝင်လာတဲ့ ကလေးမလေးပါ’

‘ကျွတ်. . .သူတို့ ကို ရရစိုက်မှ ပေါ့၊ နှိပ်ချင်တဲ့ ခလုတ်တွေကို လျှော့ကံနှိပ်နေတာ၊ မနက်ဖြန် စောင့်ကြည့် သိပ်အခြေအနေမဟန်ရင် ငွေပြန်အမ်းပြီး ထုတ်လိုက်တော့၊ သူတို့ လစဉ်ကြေး ငါးထောင်ထက် တို့ကွန်ပျူတာက ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ပြောတဲ့ အတိုင်းမလုပ်ရင် ဂိုးပဲပေါ့၊ အခု ပြင်နေကျလူကို ခေါ်ပြင် မနက်ဖြန်မနက်မှ ငွေလာရှင်းမယ်ပြော မွန်းအိမ်မှာ ပဲရှိမယ်၊ ဘယ်မှ မသွား ဘူး ဖုန်းဆက်ဦး’

ညွှန်ကြားချက်များကိုပေးပြီး ဖုန်းနားမှ လှည့်ထွက်လာစဉ် သိုးမွေးထိုင်ထိုးနေသည့် မိခင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး...

‘မာမီသားကလေး ဘာမှ အားမကိုးရဘူး’

နေ့စဉ်လိုလို ကြားနေကျစကားမို့ မိခင်ဒေါ်ဟယ်လာရီ ပြုံးနေလိုက်

သည် ။

မွန်းပြောစရာပင်ဖြစ်သည် ။ အိမ်၏ စီးပွားရေးသည် မွန်းလက်ထဲမှာ သာရှိ၏။ သားကြီး ဆန်ဆန်ကား အရက်သောက်မည်။ ဂျေဖ်ရိုက်မည်သာသိသည် ။

မွန်းဖလားဝါး၏ လုပ်ငန်းများကို ကြီးကြပ်ပေးသည် ဟု ဟန်ပြသ ရှိ၏။

မွန်းသည် ကွန်ပျူတာစက် ဆယ်လုံးဖြင့် သင်တန်းဆရာသုံးဦး ငှား ကာ သင်တန်းဖွင့်ထား သည့်အပြင် ကွန်ပျူတာ စာစီလုပ်ငန်းကိုလည်း ညဘက်တွင် တစ်ဆိုင်းလုပ်ထား၍ မွန်း၏ ကွန်ပျူ တာများ သည် နေ့သ င်တန်း ညစာစီဖြင့် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံး အားမရပေ။

ထိုအလုပ်နှင့် ဆေးခန်းဖွင့်ထားသည့် အလုပ်က မွန်း၏ ကိုယ်ပိုင်အ လုပ်ဖြစ်သည် ။ ရန်ကုန် မြို့တွင် နာမည်ကြီးသည့် ပါရဂူများကို အချိန်ပို င်းနှင့် ထိုင်စေကာ ဆေးမျိုးစုံအောင် ဆိုင်မှာ တင် ထားပြီး ဈေးကြီးကြီး နှင့် ပြန်ရောင်းစားနေခြင်းပင်ဖြစ်သည် ။

မွန်း ဆေးခန်းတွင် အီးစီဂျီခေါ် နှလုံးစမ်းသပ်သည့်စက်လည်း ရှိသ ည် ။ ဓာတ်မှန်ရိုက်လျှင် လည်း ဖြစ်သည် ။ အက်ထရာစောင်းလည်း ရှိ ၏။ ထိုဆေးခန်းကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ် သွားသည် ။ ဒီနေ့တော့ အန်တီရ သ်နှင့် မီမီကိုသာ လွှတ်မည်ဟု တွေးထားရင်းက စိတ်မချဖြစ်မိပြန်၏။

အရောင်းစာရေးမလေးတွေပေးသော ငွေပြေစာများ နှင့် ဆေးကိုက် ရဲ့ လား။

‘အို...’

‘မွန်း ပြန် လာပြီးကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူး၊ ကော်ဖီလေး

သောက်ပါလား’

‘နိုး. . .မာမီ၊ ပန်းရံဘက်သွားဦးမယ်၊ မာမီသား ဂျေဖ်ကွင်းမှာ လား ဆိုတာ စုံစမ်းပြီး ကွန်ပျူတာပျက်နေလို့ သွားကြည့်ပါဦးလို့ ပြောလိုက်ပါဦးနော် မာမီ၊ သိုခံကျူး’

အစဉ်အမြဲ အေးအေးချမ်းချမ်း နေတတ်သော စကားနည်းသော မိခင်ကို အားနာသော်လည်း မကြာခဏဆိုသလို အစ်ကိုဆန်ဆန်အတွက် နားပူအောင်ပြောမိသည်။

မိခင် ဟယ်လာရီကမူ အပြုံးမပျက်ခဲ့ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီး ဧရာဘက်ရောက်သည့်တိုင် အောင် ကော့ရွမ်းသော မျက်တောင်များ ဖြင့် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ နှုတ်ခမ်းလေး စေ့ပြီး ခေါင်းလေး ညိတ်သောဟန်ကို မွန်း ချစ်မြတ်နိုး၍ မဆုံးတော့ပေ။

သွယ်လျလျ မိခင်ပါးကို နမ်းရှိုက်ရခြင်းသည် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်အား နမ်းရှိုက်ရသကဲ့သို့ ရင်ထဲ အေးမြလျက်ရှိ၏။

‘တီမွန်း...’

‘ဟော...ကျောင်းက ပြန် လာပြီလား’

ဒုတိယ အသည်းစွဲမလေးကို စွေခနဲ ပွေ့ချီလိုက်၏။

‘အမလေး. . .တာတာ့ကိုယ်ကို တီတီဖြင့် မနိုင်တော့ပါဘူး၊ အစားတွေအများကြီး စားထား လား’

‘ခစ်...ခစ်...ခစ်...’

ပါးကလေးများ မို့တက်အောင်ရယ်ပြီး မွန်း၏ ပါးပြင်ကို ကြမ်းကြမ်းလေးနမ်းကာ...

‘တိမ္မန်း ဘယ်မှ မသွားဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘မီးနဲ့ ဆော့မယ်’

‘အင်း. . .ဆော့မှာ ပေါ့ အင်္ကျီသွားလဲ၊ မုန့်စားပြီးတော့ လာခဲ့နော် သွား’

ရီတာ၏ ပါးပြင်လေးကို နမ်းရှုပ်ကာ သစ်ခွရုံဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

ရင်ထဲတွင် ကွန်ပျူတာရော ဆေးခန်းပါ မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

‘ဆရာ. . . ဆရာရဲ့ ကိုးထောင်တန် ပန်းပင်ကြီးကို ဘာလုပ်မှာ လဲ ဆရာ’

တေယုမောင်က ပန်းပင်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ ဘယ်နေရာက ကိုးထောင်တန်နေသည် မသိ။ အရွက်စိမ်းရယ်၊ ဥရယ်၊ အမြစ်ရယ်ကို ပန်းအိုးနှင့် စိုက်ထားသည် သာ တွေ့ရသည်။ ဤပန်းပင်ကို မွန်းက နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်နိုးသောကြောင့်သာ အစဦးဆုံး ဈေးခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီပန်း မရတော့ မွန်းငြိမ်သွားသည် မှာ ကျေနပ်အားရစရာပင်။

‘ဆရာ. . .’

‘မင်းဘာသာမင်း ထားချင်တဲ့ နေရာထားကွာ’

‘အာ. . .ဒါဆို မမ မာလာကို သွားမေးဦးမှ’

ရုတ်တရက် ပန်းအိုးကိုင်ကာ လှည့်ထွက်သွားသော မောင်ဝင်းနောက်မှ ကုပ်ကိုဖမ်းဆွဲ၍ . . .

‘မေးလို့ ဖြစ်မလား. . . မမသိရင် အဆူခံထိမှာ ပေါ့၊ မင်းဘာသာမင်း သင့်ရာထားကွာ. . . ဪ. . . သူမြတ်နိုးတဲ့ ပန်းဆိုတော့ သူမြင်သာတဲ့ နေရာမှာ ချိတ်လိုက်ကွာ’

မောင်ဝင်း ထွက်သွားသောအခါ ပန်းကိစ္စ အလိုလိုပြီးသွား၏။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် မရှိတော့။ အစကတည်းက ဘာပန်းကိုမှ စိတ်မဝင်စားပေ။ ပန်းလေလံပွဲကို သတင်းစာထဲမှာ တွေ့၍ မွန်းသွား မည်ကို အတိအကျသိသောကြောင့် ပွဲပျက်အောင်သာ လိုက်ဖျက်ရသည် ။ အချိန်တွေက အကုန်မြန် လှပေသည် ။

‘မောင်လေး’

တိုးညှင်းသောလေသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏ အစ်မ မာလာ. . .

‘မင်း တစ်နေ့လုံး ပျောက်နေလို့ ဘွားမေးနေတယ်၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ’

ရုတ်တရက် တေယုမောင် တွေသွားသည် ။ ဘယ်တုန်းကမှ လိမ်ညာ၍ မပြောတတ်သော သူ့ အတွက် အစ်မ မာလာ၏ အမေးစကားအတွက် အဖြေခက်သွား၏။

‘ဟင်. . . မောင်လေး’

စိတ်မြန်သော အပျိုကြီးဝီဝီ တေယုမောင် တွေဝေနေသည် ကို စိတ်မရှည်သောကြောင့် ထပ်မံ မေးလိုက်ပြန်၏။

‘ဪ. . . မင်္ဂလာဒုံဘက်ကို ကားလျှောက်စီးရင်း ခေါင်းကြည်သွားအောင် အပန်းဖြေတာ ပါ’

‘အမလေး အပိုတွေ၊ တို့ ခြံထဲမှာ လည်း အပန်းဖြေလို့ ရပါတယ်... မဟုတ်လား၊ မောင်လေး အနားယူနေချိန်ဆို ဘယ်သူမှ မနှောင့်ယှက်ရ ပါဘူး၊ သက်သက် ဓာတ်ဆီကုန်အောင်လို့ ကွယ်’

တေယုမောင် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ခိုးချမိ၏။ ဇီဇာကြောင်လွန်းသော အစ်မအပျိုကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ။

တေယုမောင် အလုပ်လုပ်ရလွန်း၍ ပင်ပန်းနေသည် ကို မကြည့်ဘဲ ဓာတ်ဆီကုန်မည်ကိုသာ စိုးရိမ်နေသည့် အစ်မပင် ဖြစ်၏။

မသက်မသာနှင့် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာသောအခါ...

‘ဟေ့... မောင်လေး၊ နှင်းပွင့်ဖြူဆီကို သွားလိုက်ဦး၊ နေ့လယ်က မူး လို့ တဲ့ ၊ သူ့အမေနဲ့ ပါမလာဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမ’

ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာသော်လည်း မာလာ၏ ထဘီအ နားခတ်သံ တိုးတိုးလေး က သူ့နောက်လိုက်ပါလာသည် ။ ခြေသံကိုမူ မကြားရပေ။

‘သူ့အမေက ပြောတယ်၊ မောင်လေးတို့ မြန်းဖို့ အခြေအနေကို လူငယ်ချင်း တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ပါ တဲ့ လေ၊ သူ့အနေနဲ့ ဘာမှ ဝင်မပြောချင်ဘူး တဲ့ ၊ သူ့သမီးက အမ်အေဘွဲ့ရတော့မှာ ပဲတဲ့ ’

စိတ်ထဲတွင် ထင့်သွား၏။ နူးညံ့အေးချမ်းသော နှင်းပွင့်ဖြူ၏ မျက်နှာလေးကို ကွက်ခနဲ မြင်ယောင်မိပြီး...

‘နှင်းပွင့်ဖြူ သဘောပါပဲ မမရယ်၊ သူက မိန်းကလေးပဲ၊ သူ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲပေါ့’

‘လာပြန်ပြီလား မောင်လေး၊ မောင်လေး ဒီလိုပျော့ညံ့လို့ ပဲ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ လည်း ကိုယ်က ပဲ အလျော့ပေးရင်း ခေါင်းပေါ်ကို တက်နင်းသွားတာပဲ မဟုတ်လား’

‘မမရယ်...’

မမမာလာအား စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ပစ်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် တေယုမောင်၏ ပင်ကိုစိတ် သဘောထားက နူးညံ့နေသဖြင့် အစ်မအား မအော်ရဲပေ။

‘မဟုတ်ဘူး လား၊ ကိုယ်က လုပ်ကျွေးရမှာ ပဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ အလျော့ပေးစရာ မလိုဘူး’

‘ဟဲ့. . .မာလာ၊ အမလေး ငါးရောင်းနေတာလားအေ့၊ အဲဒါဆို ငါးစိမ်းတန်းကိုသွားလေ၊ မြေးကိုများ ညည်းပြောနေတာကွယ်၊ ဘွားနားထဲမှာ ကန့်လန့်ဝင်သွားလို့ ပါလား’

မီးကို ရေနံငြိမ်းသကဲ့သို့ပင် မမာလာအသံ တိတ်သွား၏။ ဘွားငွေဖော့သည် အမည်နှင့် လိုက်အောင် နူးညံ့ညင်သာစွာ လျှောက်လှမ်းလာရင်း တေယုမောင်၏ လက်မောင်းအား ဖွဖွလေး ကိုင်လျက်...

‘မြေး တစ်နေ့လုံး ပျောက်နေလို့ ကွယ် ဘွားဖြင့် စိတ်ပူလို့ ၊ ဘာစားပြီးပြီလဲ’

‘ဘာမှ မစားရသေးပါဘူး ဘွား’

‘အိုကွယ် ကလေးကို ဘာစားပြီးပြီလဲ မမေးဘဲ မယ်မင်းမ ပြောချင်ရာကိုပဲ ပြောနေသကိုး၊ ကဲ. . .မာလာ၊ အအေးနဲ့ စားစရာတစ်ခုခုကို သွားယူခဲ့’

ဘွားငွေဖော့သည် တေယုမောင်နှင့် စကားပြောလျှင် ပျားရည်ကဲ့သို့

ချို၍ တစ်အိမ်လုံးနှင့် စကားပြောလျှင်မူ မြွေပွေးကဲ့သို့ ပေါက်မည့်ဟန် ပြင်ထားတတ်သည်။ ။

တေယုမောင် နံဘေးတွင် ဘွားငွေဖော့က ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း မြေးအား အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး...

‘ဥဿုစ်တစ်တင်း နှမ်းတစ်တင်းခေတ်ပဲ မောင်ရယ်၊ သိပ်မလောနဲ့ ၊ နှင်းပွင့်ဖြူလို သိမ်မွေ့နူး ညံ့တဲ့ မိန်းကလေးက ဒီခေတ်မှာ ရှားသွားပေမဲ့ နေ့လယ်က သူ့အမေကြီးပြောတဲ့ စကားဆိုရင် သူ့သမီးက သိပ်ဈေးကြီးနေသလိုပဲ၊ စပ်ဟပ်တဲ့ လူတွေ ပေါလွန်းလို့ သူ့သမီးကို နေရာချထားချင်တယ်တဲ့ ကွယ်’

ဘွားငွေဖော့၏ စကားကို ကျောက်ရုပ်အသွင်ဖြင့် မလှုပ်မယှက် နားထောင်နေစဉ် မမာလာက လင်ပန်းလေးနှင့် စားစရာများကို ယူလာကာ သူ့ရှေ့စားပွဲပုလေးပေါ်သို့ ချထားလိုက်၏။

ရုတ်တရက် ပြန်ထွက်မသွားသေးဘဲ မယောင်မလည်လုပ်ကာ နားထောင်နေသည်။ ။

‘ရှေးရှေးက ဘုရင့်သမီးတော်လေး သိပ်လှလွန်းလို့ ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းတွေ စစ်ခင်းလု မတတ် လုယူနေကြသလို ဆိုရင်တော့ အဲဒီ ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းတွေထဲမှာ ဘွားမြေးမပါပါဘူးကွဲ့၊ ဘွားမြေးက အရွေးချယ်ခံရမယ့် လူသာမန်မှ မဟုတ်တာ၊ ဘွားမြေးရှေ့မှောက် အရောက်လာဆက် တာကို လက်ခံရမှာ ပဲပေါ့ကွယ်’

ဘွားငွေဖော့စကားကြောင့် မာလာက ပြုံး၍ အပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ။

တေယုမောင်ကမူ

‘စားလေမြေး’ဟု

ပြောသည့်အခါမှ

မုန့်ကိုယူစားပြီး သံပရာရေအေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်လိုက်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အတွေးမရှိဘဲ ဘယ်ကိုမှ အာရုံမရှိဘဲ ဒီအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ကာ ငေးမိငေး ရာ ငေးချင်၏။

သို့ရာတွင် ဘွားငွေဖော့ဖြစ်ဖြစ် မာလာဖြစ်ဖြစ် တူမ မိုးနှင်းဆီဖြစ်ဖြစ် သူ့အနားတွင် တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ယောက် အမြဲရှိနေတတ်၏။

‘မောင်လေးရေ ဖုန်းလာနေတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

တေယုမောင်က ထိုင်ရာမှ ထမည်အပြု အဘွားငွေဖော့က တေယုမောင်လက်ကိုဆွဲကာ ပြန်ထိုင်စေပြီး...

‘ဟေ့...နင်တို့ ဖုန်းကို သယ်လို့ ရတယ်ဆို သယ်လာခဲ့လေ၊ ငါ့မြေးပင်ပန်းနေတာ မသိဘူးလား၊ ဟိုဖုန်းလေ၊ စယ်ကလူဖုန်းလား’

‘စယ်လူလာပါ ဘွားရယ်’

မာလာကပြုံးလျက် မဝံ့မရဲ ပြင်ပေးလိုက်ပြီး အသာအယာ လှည့်ထွက်သွားသည် ။ မည်မျှပင် အရေးကြီးနေကာမူ ဘွားငွေဖော့ရှေ့၌ ပျာယာမခတ်ရဲ ခြေသံမပြုရဲပေ။

ဘွားငွေဖော့ကား မျက်စိရှင်သကဲ့သို့ နားလည်း ပါးသည် ။

‘ဟိုကောင်မလေးဆီကဆိုရင် ငါ့မြေး အလုပ်များ နေတယ် ပြောနော်’

,

တေယုမောင်သည် ဘွားငွေဖော့အား ဘေးနားထား၍ စကားမပြောချင်။ နှင်းပွင့်ဖြူ၏ အေးချမ်းသော မျက်နှာလေးကိုမြင်ယောင်ပြီး မငြင်း

ရက်နိုင်ဖြစ်နေ၏။

‘ရော့...မောင်လေး’

အနီရောင်ဖုန်းလေး လက်ထဲရောက်လာသည့်တိုင်အောင် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ငေးကြောင် ကြောင် ဖြစ်နေမိ၏။ နောက်မှ ဖုန်းကို နားနားကပ်၍ ...

‘ဟယ်လို...’

‘ဆရာ...ကွန်ပျူတာစက်နှစ်လုံး ပျက်နေပါတယ်’

‘ဘာ...’

‘ရုတ်တရက် အော်လိုက်မိ၏။ စက်ပျက်ရုံနှင့် မိမိထံဖုန်းဆက်သည်မှာ လွန်လွန်းသည် ဟု ထင်ပြီး’

‘ပျက်ရင်ပြင်ပေါ့’

‘ပြင်ဖို့ ပြင်နေကျလူကို သွားခေါ်တော့ မွန်း ကွန်ပျူတာ သင်တန်းကျောင်းက ခုပဲ လာခေါ်သွားလို့ ပါတဲ့ ’

‘ဪ...’

ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းသွား၏။

‘မွန်း ကွန်ပျူတာသင်တန်း’ မွန်းဖလားဝါး ထိုမွန်းဖလားဝါးဟူသော မိန်းမသည် မိမိလုပ် သမျှကို လိုက်လုပ်ပြီး မိမိထက်သာအောင် မိမိထက်ထူးချွန်အောင် ကြိုးစားပြီး ပြိုင်နေသူပင် ဖြစ်သည် ။

ယခု သူတို့ ‘မိုးငွေရည်’ ကွန်ပျူတာ စာစီလုပ်ငန်းကို စက်ငါးလုံးဖြင့် ပြုလုပ်နေသည် မှာ ၆ လပင်မပြည့်သေး။ မွန်းက အမီလိုက်လုပ်ကာ ကွန်ပျူတာဆယ်လုံးနှင့် ကွန်ပျူတာ သင်တန်းဖွင့်ပြီး ညဘက်တွင် စာစီအ

လုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ မိမိထက်များစွာ သာသွားကြောင်းကို မာန်ဝင့်ပြနေသည် ။

‘ဟေ့ . . .အဲဒီလူကို ခေါ်မနေနဲ့ တော့။ နောက်ထပ်လူသစ်ရှာကွာ . . . ကွန်ပျူတာပြင်တာတွေ ပေါလွန်းလို့ ’

‘ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူက စိတ်ချရလို့ ပါ ဆရာ’

‘မလိုချင်ဘူး၊ နောင်ကို အဲဒီလူနဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆက်သွယ်နဲ့ ’

တေယုမောင်၏ ဖြူသောမျက်နှာသည် အနီဘက်သို့ ပြေးသွား၏။ ဒေါသသံလည်း ပါသွား သဖြင့် ဘွားငွေဖော့က ထိုင်ရာမှ ထကာ တယ်လီဖုန်းနားကပ်၍ နားထောင်နေပြန်သည် ။

‘ဆိုင်ကြီးကြီးတွေ ဆက်သွယ်လို့ အာမခံမယ်ဆိုရင် ပြင်လိုက် ဟိုလူကို လုံးဝမဆက်သွယ် ရဘူး၊ ဒါပဲ. . .အခု မဂ္ဂဇင်းတွေ ထွက်ခါနီးပြီမဟုတ်လား၊ မင်းကွန်ပျူတာက နှစ်လုံးတောင် ပျက်ရအောင် မဟုတ်သေးဘူးပါ၊ မြန်မြန်ပြင် ရက်ချိန်းနောက်မကျစေနဲ့ ငါမနက်ဖြန်လာမယ်’

တေယုမောင်က ရေဘူးပေါက်တာ မလိုချင်ပေ၊ ရေပါတာကို လိုချင်သူပီပီ ကွန်ပျူတာ ပျက်နေသည် ထက် မဂ္ဂဇင်းအတွက် ကွန်ပျူတာ စာစီခြင်းသည် နှောင့်နှေးသွားလျှင် ဖောက်သည် ပျက်မှာ စိုး၏။

‘မဖြစ်ဘူး စက်နှစ်လုံးတော့ ထပ်ဝယ်မှ ပဲ’

‘ဘာလဲမြေးရဲ့ စက်က ခဏခဏပျက်ရအောင် မြေးရဲ့ အလုပ်သမားတွေက ဟုတ်ရဲ့ လား ကွယ်၊ စက်ပြင်နဲ့ ပေါင်းပြီး လက်ဝါးရိုက်နေဦးမယ်’

ဘွားငွေဖော့ စကားကြောင့် တေယုမောင်သည် ဇေဇေဝါဖြစ်သွား၏ ။ ကိုယ်တိုင်သွားရ ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေစဉ်. . .

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကိုရိုနာကူးဖြူလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ခြံထဲကထွက်သွားသော မွန်းဖလားဝါးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိတော့သည် ။

‘မြေး.. သိပ်ပူပင်မနေပါနဲ့ ၊ ဘယ်လောက်ပေးရပေးရ ပြင်လိုက်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူယုံကို တော့ ပြန်မွေးဦးနော်၊ စက်တစ်လုံးက အဖိုးနည်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကဲ.. ပြန်ထိုင်လေ၊ မုန့်ကုန်အောင် စားပါဦး၊ ပူမနေနဲ့ မြေးရယ်’

ဘွားငွေဖော့စကားကြောင့် စောစောက အတွေးများ သည် မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်လျက် ပြန်ထိုင် လိုက်ပြီး ဘွားငွေဖော့အလိုအတိုင်း မုန့်စားလိုက်သည် ။

‘တောက်’

မွန်းဖလားဝါးက လေဒီရှူးအဖြူရောင်ကို ဆောင့်ချွတ်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ခြေသံပြင်းပြင်း နှင့် တက်လာ၏။

သိုးမွေးထိုးနေသော မိခင်က မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သည် ။ အပြင်တွင် လုပ်ငန်းအဆင်မပြေ သည့်အခါတိုင်း အိမ်တွင် မုန့်တိုင်းဝင်မွေသလို သောင်းကျန်းနေကျဖြစ်သော သမီးအတွက် မထူးဆန်းတော့ပေ။

‘မာမီ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး၊ မွန်းတို့ သင်တန်းဖွင့်သလို သင်းကလည်း မိုးငွေရည် ကွန်ပျူတာ အထူးသင်တန်းတဲ့ လေ၊ ဝင်ကြေးကို မွန်းထက် ငါးရာလျှော့တောင်းတယ်၊ စက်ကြီးဆယ့်နှစ်လုံးနဲ့ သင်တန်းသား ဆယ့်ငါးဦးသာ လက်ခံမယ်တဲ့ လေ၊ သူများ လုပ်တိုင်း လိုက်လုပ်နေတဲ့ သူများ

နောက် လိုက်ပဲ...’

မိခင်ကမမေးသော်လည်း အေးချမ်းသော မိခင်ကို မွန်းဖလားဝါးက ချစ်သောကြောင့် အစစတိုင်တည်တတ်၏။

‘သူတို့ က မွန်းလိုပဲ နေ့စာသင် ညစာစီလုပ်မှာ ပဲ၊ အလကား သူများ နောက်လိုက်’

ကလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ ရေရွတ်နေသောသမီးက မိခင်ကချစ်စနိုး ပြုံးကြည့်နေဆဲတွင် ...

‘အို. . .သူက ဆယ့်နှစ်လုံးဆို ကိုယ်ကအလုံးနှစ်ဆယ်ပေါ့ မွန်းရယ်၊ ဖားတုလို့ ခရုခုန်နေတာ အိုင်ပျက်ရုံပဲ ရှိမှာ ပေါ့’

‘မိမိရယ် မြှောက်ပေးမနေစမ်းနဲ့ ၊ ဒီအရူးမလေးက ကချင်နေရတဲ့ အထဲ၊ တော်တော့မွန်းရယ်၊ ခြေနိုင် လက်နိုင်ပဲလုပ်ပါ၊ မွန်းက မိန်းကလေး ပဲ၊ မာမိုစကားကို နားထောင်နော်၊ မွန်း အစ်ကိုဆန် ဆန်ကို အားကိုးရင် တော့ ဆက်လုပ်ပေါ့’

ဒေါ်ဟယ်လာရီ စကားကြောင့် မွန်းဖလားဝါး ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်လိုက်ပြီး မိမိဘက်ကို စွေကြည့်ကာ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးကို မစူတစူနှင့် ရေခဲသေတ္တာဆီ လျှောက်သွားကာ ကျွဲရိုင်းလစ်ပို ဘူးဝါလေးအား ထုတ်ပြီး ဖောက်ကာ မော့သောက်လိုက်၏။

ထိုသတင်းကား အားအင်ကို ကုန်ခန်းစေသည် လား။ လူတစ်ကိုယ်လုံး နုံးသွားတာပဲဟု တွေးမိရင်းက တေယုမောင်ကို ပို၍ ဒေါသထွက်မိ၏။

‘နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ’

‘မွန်းတို့ ပဲ ဒီအလုပ်ကို သူတို့ လုပ်ပြီးမှ စလုပ်တာ မဟုတ်လား’

‘သူတို့ က အာပလာပါ မာမီရာ၊ စက်ငါးလုံးတည်းနဲ့ ချောက်ချီးချောက်ချက် စာစီတာ၊ မွန်းက သူ့ထက် ဉာဏ်သာလို့ သင်တန်းရော၊ စာစီရောလုပ်လိုက်တာ၊ သူက လိုက်ခိုးလုပ်တာ’

‘ကဲ...အခု မွန်းအလုပ်ကို မွန်းနိုင်အောင် လုပ်နော်၊ မနိုင်ဘဲနဲ့ မချဲ့နဲ့
၊ လူပင်ပန်းတယ်၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးပဲ၊ ယောက်ျားလေး ခြေလှမ်းကို
လိုက်လို့ မရဘူး’

‘အို. . . သူ့ခြေလှမ်းများ ကျော်တောင် သွားနိုင်သေးတယ်၊ ပျော့စိစိနဲ့ အလကား၊ ယောက်ျား မဟုတ်တဲ့ ယောက်သွား . . .’

မွန်းဖလားဝါးက နာကြည်းစွာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ လူပျော့ လူညံ၊ အလကားလူ၊ ယောက်ျား မဝီသတဲ့ လူဟု ရင်ထဲမှာ ထပ်မံဟစ်ကြွေးလိုက်မိသည်။

‘သူ ပျော့လို့ သူညံ့လို့၊ သူ မပြတ်သားလို့...’

ဒေါ်ဟယ်လာရီက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ရင်းက...

‘သမီးရယ် မာန်မာနတွေ တော်လောက်ရောပေါ့ကွယ်၊
သူ့လမ်းသူသွားတာ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားပေါ့...’

ထိုအခါတွင် မွန်း၏ မျက်နှာလေးမှာ ဆတ်ခနဲ ပင့်သွားပြီ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ အောက်ကို ကွေးညွတ်သွားသည် အထိ မျက်နှာကို မဲ့ပစ်လိုက်၏။ မျက်လုံးများက တလဲ့လဲ့တောက် နေပြီး သူ့ဆံပင် ကုပ်ကုပ်လေးအား လက်နှင့် အသာတွန်းကာ ဖောင်းအောင်ပြုလုပ်လိုက်ရင်းက...

‘သူ့လမ်း သူသွားပေမဲ့ မွန်းကို ခလုတ်လာတိုက်လို့ ကတော့ မီးပွင့် သွားပြီသာမှတ်၊ ဟော...ဆရာ လာပြီ ထင်တယ်’

အိမ်ရှေ့မှာ ငြိမ်ခနဲ ထိုးရပ်လာသည့် စူပါဆလွန်းကားကို တွေ့ရသဖြင့် ချက်ချင်းပင် မွန်း၏ မျက်နှာပြောင်းလဲသွားပြီး မြူးကြွသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ အပြေးကလေးထွက်သွား၏။

ဒေါ်ဟယ်လာရီ အံ့အားသင့်သွား၏။ တေယုမောင်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပျက်ကတည်းက မွန်းဖလားဝါးသည် မည်သည့် ယောက်ျားကလေးနှင့်မှ အဆက်အဆံမလုပ်ဘဲ ယောက်ျားများအား နာကြည်းစွာဖြင့် ရှောင်ရှားခဲ့သည် မှာ ဆယ်နှစ်နီးပါး ရှိနေလေပြီ။

‘ဟင်...’

ဒေါ်ဟယ်လာရီ အံ့အားသင့်သွား၏။ ဆံပင်တိုတို နောက်မြင့်ကလေးနှင့် ငယ်ရွယ်နုနယ်သော ယောက်ျားလေးတစ်ဦး...

‘မာမီ... မာမီကို မွန်း ကြိုမပြောရသေးဘူး၊ မွန်း ကွန်ပျူတာ သင်မလို့လေ၊ ဒီမှာ မွန်းဆရာ လေး ချစ်ဖွဲ့တဲ့ ၊ မွန်းအိမ်မှာ ခေါ်သင်မယ်လေ၊ ဘယ်သူမှ မသိရအောင်ပေါ့၊ ဒါမှ သင်တန်းသားတွေ စာစီတွေက မွန်းကိုကျောလို့ မရမှာပေါ့’

ဒေါ်ဟယ်လာရီက ပင်ကိုအေးသူပီပီ ခေါင်းညိတ်ကာ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်၏။

အန်တီရယ်နှင့် မိမိသည် စပ်စုတတ်သူများ ပီပီ ချစ်ဖွဲ့အား အနုလုံ ပဋိလုံ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကြ၏။

ချစ်ဖွဲ့၏ ဖြူနုသော မျက်နှာလေးမှာ ရဲရဲနီသွားပြီး...

‘ကျွန်တော်က ဆရာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကွန်ပျူတာ တတ်ထားလို့ မမမွန်က အကူအညီ တောင်းလို့ သင်ပေးမှာပါ’

‘သင်ပေးရင် ဆရာပေါ့နော်၊ ကဲ...ဆရာ၊ စောစောကပဲ စက်တစ်လုံး

ဝယ်လာတယ်၊ စာကြည့်ခန်းထဲကို ကြွပါ။ အန်တီရသ်ရေ မွန်းတို့ အတွက် နေ့လယ်စာ ပေါ့ပေါ့လေ၊ တစ်ခု စီစဉ်ပေး ပါဦး၊ မွန်းတို့ နှစ်နာရီသင်မှာ နော်၊ ဆရာက အချိန်တိကျသားပဲ’

မွန်းဖလားဝါးကပင် ဦးဆောင်၍ မြူးမြူးကြွကြွလေး ထွက်သွားသောအခါ ချစ်ဖွဲက ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း အမူအရာနှင့် ယို့ယို့လေးပါသွား၏။

ထိုအခါမှ အိမ်သားအားလုံးသည် မွန်းမရောက်မီ အချိန်လေး၌ ကွန်ပျူတာစက်ကို အိမ်သို့ ပို့ခိုင်းထားသည် ကို သတိရလိုက်ပြီး မွန်း၏ အကြံအစည်အတွက် လက်ဖျားခါရ၏။

မွန်းဖလားဝါးသည် သူ၏ အကြံအစည်ကို ကြိုတင်၍ မပြောတတ်ပေ။ ပြုလုပ်ပြီးမှ ပြောတတ်သည့်အကျင့်ရှိသည် ။ သို့ရာတွင် မွန်း ကြံစည်ပြုလုပ်သမျှများ သည် အောင်မြင်မှုရရှိနေ သဖြင့် ဘယ်သူကမျှ ဝေဖန်ခြင်း၊ ဟန့်တားခြင်း မပြုလုပ်ကြပေ။

ဤတစ်အိမ်လုံး၏ စီးပွားရေးသည် မွန်းဖလားဝါးပေါ်၌ သာ မူတည်နေ၏။

အစ်ကိုကြီး ဆန်ဆန်မှာ အရက်သောက်ရရုံ၊ ဂျေ့ဖ်ရိုက်ရရုံလောက်သာ စိတ်ဝင်စားပြီး သူ့ဘာသာသူ ဦးဆောင်လုပ်နိုင်သော အရည်အချင်း မရှိသောကြောင့် မွန်းခိုင်းသမျှ မွန်းစီမံသမျှကို နာခံကာ လိုက်လုပ်ပေးရုံ သက်သက်သာရှိ၏။

သို့ဖြစ်၍ မွန်းဖလားဝါးပေါ်၌ ဝေဖန်ခြင်း၊ ဆန်းစစ်ခြင်း၊ ဟန့်တားခြင်း၊ အကြံပေးခြင်းတို့ ကို မပြုလုပ်ဘဲ ပွဲကြည့်ပရိသတ်သာ ဖြစ်ခဲ့၏။

ယခု ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဖြင့်သာ မိခင်ဟယ်လာရီက ဝေဖန်ပြီး

ယှဉ်ပြိုင်မှုကို ရပ်တန့်ခိုင်း လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မွန်းကိုနိုင်သူမှာ ဒေါ်ဟယ်လာရီသာ ရှိသည် ။

‘တူ...တူ...တူ...’

ရုတ်တရက် တယ်လီဖုန်းမြည်သံကြောင့် စာကြည့်ခန်းထဲမှ မွန်းတို့ နှစ်ဦး အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသော မိမိက ပြေးကိုင်လိုက်သည် ။

‘မွန်း...ကို...’

မိမိက စကားပြောခွက်ကို ဘေးချပြီး စာကြည့်ခန်းထဲဝင်သွားစဉ် မွန်း၏ အသံလေးမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့်...

‘မွန်း. . . ဒီနှစ်နာရီကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ သင်ချင်တယ်၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ မွန်းကို လာမပြောနဲ့ ၊ မိမိပဲ မှတ်ထား၊ ဖြေရှင်းလို့ ရရင် ဖြေရှင်းလိုက်ပေါ့၊ မရရင် မွန်းပြီးမှ ပြောပြ...’

မွန်းဖလားဝါးသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့် စာကြည့်ခန်း၏ ခန်းဆီးလိုက်ကာကို ချကာ...

‘ခဏကြာရင် အဲယားကွန်းကို ဒီစာကြည့်ခန်းမှာ တပ်မလို့ လူလာလိမ့်မယ်၊ စာကြည့်ခန်း အနေအထားနဲ့ လိုအပ်တာကို ပြောပြပေးပါ၊ မွန်းကို စကားလာမပြောနဲ့ နော် ဈေးလည်း မေးဦး’

မွန်းကား တစ်ဖက်လူကို စကားပြောခွင့်မပေးဘဲ သူ့ချည်းပြောကာ ကျောခိုင်းထွက်သွား သဖြင့် မိမိက ပခုံးလေးတွန့်ကာ တယ်လီဖုန်းထံသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

‘နောက်နှစ်နာရီကြာမှ လာရင် ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်ရှင်၊ အခု သူသင်တန်းတက်နေလို့ ဘာမှ ပြောဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

မိမိသည် တစ်ဖက်အဲယားကွန်းတပ်ဆင်မည့်သူအား ပြန်ဖြေကြား
နေစဉ် အန်တီရုသ်က ထောပတ်သီးဖျော်ရည်နှင့် ဆင်းဒဝစ်များကို ဗန်း
လေးဖြင့်ယူကာ မိမိဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် မိမိက အန်တီရုသ်
အား လက်တို့ ကာ မျက်လုံးလေးပြူးပြပြီး နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ
လက်ညှိုးလေးတင် ရင်းက ရှူးဟု လုပ်ပြလိုက်၏။

အန်တီရုသ်က ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ကာ ‘သဘောပေါက်ပါတယ်အေ’
. . .။

ဒေါ်ဟယ်လာရီက သိုးမွေးထိုးခြင်းကို ဘေးချပြီး တတူတူနှင့် ဂီတ
သံစဉ်လေးမြည် လာပြီး လေးချက်မြည်လာသောအခါ နာရီကို မော့ကြ
ည့်ရင်း...

‘ဟဲ့...မြေးတောင် ပြန်လာတော့မယ်’

ဘွားအေတို့ ဝတ္တရားအတိုင်း ရီတာအား အိမ်ပေါက်မှ ထွက်ကြိုနေ
၏။

ခဏအကြာတွင် အိမ်ရှေ့သို့ ကားထိုးရပ် လာပြီး ရီတာလေးက စာရွ
က်တစ်ခုကို ကိုင်ကာ ခုန်ဆင်းလာ၏။

‘တာတာ လာပြီ၊ မိမိ ကလေးအတွက် ဖျော်ရည်ယူခဲ့’

ရီတာက ဘွားအေပါးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲတွင် မျ
က်လုံးကစားကာ။

‘တီတီမွန်းရော...အပြင်သွားလား’

မွန်း အိမ်မှာ ရှိနေလျှင် ရီတာအား ထွက်ကြိုသော်လည်း အိမ်မှာ မရှိ
သည့်အခါ ထွက်မကြိုပေ။

‘ရှိတယ်သမီး၊ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ . . .ဟဲ့’

ဒေါ်ဟယ်လာရီ စကားမဆုံးမီ စာကြည့်ခန်းဘက်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွား၏။ ဘယ်သူမှ ဟန့်တား၍ မမီလိုက်တော့ပေ။

‘တီမွန်းရေ . . .သမီး အဆင့်ငါးရတယ်၊ ဒီမှာ ကြည့်’

မွန်းကား ရုတ်တရက်တွန့်သွားပြီး ရီတုအား ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်ကြည့်ကာ အိမ်ရှေ့မှ အိမ်သားများကိုလည်း အလိုလို ဒေါသထွက်သွားပြီး လှမ်းအော်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ရီတာက ဧည့်သည်ကို မမြင်ဘဲ သူချစ်သော တီမွန်းကိုသာ မြင်ဟန်တူသည် ။ မွန်းပေါ်သို့ စွေခနဲ တက်ထိုင် ကာ . . .

‘မိုးနှင်းဆီက ခုနစ်ပဲရတယ် သိလား၊ တာတာ့ကို မနာလိုဘူး၊ နောက်လ သူက တာတာ့ကို အနိုင်ရမယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ ဟီ . . .ဟီ . . .ရယ်ရတယ်နော်’

ရှစ်နှစ်အရွယ် ရီတာလေး၏ နုနုနယ်နယ် မျက်နှာလေးနှင့် တီတီတာတာ အပြော လေးကြားတွင် ခေတ္တနစ်မွန်းသွားလေသည် ။

‘ဟင် . . .’

ရုတ်တရက် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မည်သို့မျှ မရှောင်လွှဲနိုင်တော့ပေ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဒေါသဖြစ်၍ မဆုံးတော့၊ ဘာလို့ များ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွား တာလဲ။

ဘာလို့ များ ရင်ထဲလှုပ်ရှားသွားရတာလဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ကောင်မလေး
ကို ဘာလို့ လှမ်းပြီး ကြည့်မိတာလဲ၊ ဒီကောင်မလေးဟာ မွန်းထက်
အများကြီး ပိုလှနေသလား။

လှပါသည် ။ လှသည် ထက် ငယ်သည် ယဉ်သည် က ပိုသည် မို့ မွန်း
ငေးဝိုင်းမိသွားသည် ။

‘နှင်းပွင့် ဘာအရောင်ကြိုက်လဲဟင်’

နားထဲသို့ စူးဝင်သွားသည် ။ မိမိနှင့် သူ အစဉ်အမြဲ ဝယ်နေကျဆိုင်
တွင် မိမိဘယ်တော့မှ ဈေး မဝယ်တော့သော်လည်း သူက ဝယ်သည် ၊
သူ့ချစ်သူလက်ကိုဆွဲ၍ စိမ်ပြေနပြေဝယ်ရက်သည် ။

ထို့အပြင် မိမိအား တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့သ
ကဲ့သို့ သာမန်မျှသာ တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူ့ချစ်သူကောင်မလေး၏ ဖ
ယောင်းလက်နုလေးကို ကြွေကျတော့မည့်ပုံနှင့် ကိုင်ရင်း ရွေးချယ်စေ၏
။

‘ကိုကိုရွေးလေ၊ နှင်းပွင့်မှ မရွေးတတ်တာ’

ခွဲခွဲနဲ့နဲ့အသံလေးကား မိမိနောက်သို့ ပြေးလိုက် လာလေသည် ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကြီးအပြင်ဘက်သို့ တအားပြေးထွက်သွား
ချင်၏။

သို့ရာတွင် မိမိ၏ အသိတရားများက ခြေလှမ်းများကို လှမ်းနေကျအ
တိုင်း မှန်မှန်လေး လျှောက်သွားလိုက်သည် ။ ရင်ကိုကော့ ခေါင်းကိုမော့
လျက် လောကကြီးကို အောင်နိုင်သေးကြောင်း ဟစ်ကြွေးပြမိသည် ။

ဘာလို့ များ သည် အထည်တန်းကို မဝယ်ဘဲနဲ့ လျှောက်လာမိပါလိမ့်
မယ်။ အိမ်မှာ လာပြသော အထည်များ သာ ဝယ်ပြီး အဝတ်အစားကိစ္စ

ကို သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ စီးပွားရေးသာ လုံးပန်းနေ သည့် မိမိအဖို့ ချစ်လှစွာသော တူမလေးရှိတာ စာမေးပွဲတွင် အဆင့်တိုးလာသောကြောင့် ဆုချရန် ဂါဝန်လှလှလေးကို ကိုယ်တိုင်ဝင်ဝယ်ချင်၍ ရောက်လေခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု ထိုရည်ရွယ်ချက်များ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားပြီး ကားရှိရာသို့ သာ ပြန်လှည့်လာလိုက် ၏။

ဘယ်တုန်းကမျှ ခလုတ်မတိုက်သော ခြေလှမ်းများ ခလုတ်တိုက်သွား ၏။ အများကမူ ဒေါက်အမြင့်ကြီးကို မစီးတတ် စီးတတ်နှင့် စီးသည် ဟု ထင်ကြပေလိမ့်မည်။

ခြေလှမ်းတွေ မှားနေတာကို ဒေါသဖြစ်မဆုံးတော့။

ဒါကြောင့် သူဟာ မွန်းဖလားဝါးဆိုတဲ့ မိန်းမရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ ခူး မထောက်ဘူးဟု ဟစ်ကြွေး နိုင်ခဲ့တာကိုး၊ သူ့မှာ အချစ်သစ်ဆိုတာ မွေး ဖွားလို့ ရနိုင်ပြီပဲ၊ မိမိကျတော့ရော...

မိမိကျတော့...

‘မွန်း’

‘တိ...တိ...တိ’

ဟွန်းသံနှင့်အတူ ခေါ်သံကြောင့် ကားတံခါးသော့ကို တုန်ယင်အေးစ က်နေသော လက်နှင့် ဖွင့်နေရာမှ ရုတ်တရက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။

‘ဟေး...ချစ်ဇွဲ’

ဝမ်းသာအားရ ပြန်ခေါ်လိုက်၏။ ချစ်ဇွဲ၏ စူပါစလွန်းကားကြီးကို မွန်း အလွန်သဘော ကျသည် ။ မြန်မာပြည်တွင် မရှိသည့်အရောင် နို့စိမ်း

ရောင်ဖန့်ဖန့်လေး...

‘မွန်း...ဘယ်ကိုလာတာလဲ’

မိမိထက် ချစ်ဖွဲမှာ လေးငါးနှစ်ငယ်သော်လည်း မမမွန်းဟု မခေါ်ရန် တားမြစ်ထားသော ကြောင့် အများ ခေါ်သလို မွန်းဟု ပင် ပြောင်းခေါ်လို က်သည်။ ။

ကားတံခါးကို မဖွင့်ဖြစ်တော့ဘဲ သော့ကို သော့ပေါက်ထဲမှ ပြန်နုတ် ကာ ချစ်ဖွဲအား နွဲ့နွဲ့လေး စောင့်နေသည်။ ။

ချစ်ဖွဲသည် ရှိုးဂျော့နှင့် ဂျပန်တွင် သုံးနှစ်ကြာသည် အထိ ကွန်ပျူတာ များကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်ခဲ့သောကြောင့် ချစ်ဖွဲအား ဆရာတင် ထားလိုက်ပြီး အိမ်ထဲ၌ သာ ကျိတ်၍ ကွန်ပျူတာ သင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘အတော်ပဲ၊ မွန်း ပျင်းတာနဲ့ ထွက်လာတာ’

‘အဖော်ရတာပေါ့’

‘အိုကေ. . .ချစ်ဖွဲ မွန်းတစ်ယောက်တည်းသွားရမှာ ပျင်းတာနဲ့ အတော်ပဲ’

လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ တွေ့စေချင်ကာမှ မတွေ့ရ တော့ပေ။ တစ်ဈေးလုံး အနံ့ လျှောက်သော်လည်း မတွေ့ရတော့။

‘ရွတ်...ရွတ်...ရွတ်...မိုးနှင်းဆီ’

တိုးညင်းသော ခေါ်သံလေးကြောင့် ခြံထဲတွင် ခွေးဖြူလေးနှင့် ကစား

နေသော မိုးနှင်းဆီက လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘ရီတာ...’

တစ်တန်းတည်းနေပြီး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
စကားမပြောကြပေ။ မိဘချင်းကလည်း မတည့်၍ သူတို့
နှစ်ဦးလုံးလည်း အလိုလိုမတည့်ဖြစ်ကာ ယှဉ်ပြိုင်နေကြ၏။

ယခုကဲ့သို့ ထူးထူးခြားခြား ခေါ်လိုက်သောကြောင့် မိုးနှင်းဆီ အံ့အား
သင့်သွားကာ...

‘ဘာလဲ...’

အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မာဆတ်ဆတ်လေး မေးလိုက်သည့် အမေးကို ရီ
တာက ဂရုမစိုက်အားဘဲ မိုးနှင်းဆီ၏ ခွေးလေးကိုသာ အာသာငမ်းငမ်း
နှင့် ငေးကြည့်ရင်း...

‘အဲဒါ နင့်ခွေးလား’

‘အေး...’

‘နင် ဘယ်ကရလာတာလဲဟင်’

‘ငါ့ဦးလေး ဝယ်ပေးတာပေါ့’

‘ဘယ်လောက်ပေးရလဲ’

‘ငါမသိဘူး’

မိုးနှင်းဆီက ရီတာ့လောက် မစပ်စုပေ။ သူ့အား ဦးလေး တေယုမောင်က
ခွေးလေးဝယ်ပေး လိုက်သည် ကိုသာ သိသည် ။ ဈေးဘယ်လောက်
လဲဆိုတာကို မမေးမိခဲ့ပေ။

‘ဘယ်ကဝယ်လာတာလဲဟင်’

‘ဟင့်အင်း မသိဘူး’

‘ငါ့ကိုကြည့်ချင်တယ်၊ အပြင်ခဏ ထုတ်ပေးပါဟာ’

ထိုအခါ မိုးနှင်းဆီက မျက်နှာလေးကိုမဲ့ကာ
ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်လိုက်ပြီး...

‘သူ ထွက်ပြေးသွားမှာ ပေါ့’

‘မပြေးပါဘူး၊ ငါထိန်းထားပါ့မယ်’

‘ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း’

မိုးနှင်းဆီက သူ့ခွေးလေးကိုဆွဲ၍ ခေါင်းခါပြီး ထွက်သွားသောအခါ
ရီတာ့မျက်နှာမှာ စူပုပ်သွားပြီး...

‘မိုးနှင်းဆီ ကောင်မစုတ်၊ ကပ်စေးနဲ့ နင့်လိုခွေးမျိုး ငါအများကြီး ဝယ်လို့ ရတယ် သိလား’

‘နင့်မှာ ရှိဖြင့် မရှိဘဲ ကြွားနေတာ၊ အလကား ငကြွားမကြီး...
.ငကြွားမကြီး’

မိုးနှင်းဆီကလည်း အားကျမခံ လျှာထုတ် ပြောင်ပြပြီး
လှည့်ပြေးသွားသောအခါ ခွေးဖြူ ကလေးကလည်း သူ့နောက်သို့ ပြေး
လိုက်သွားသည် မှာ နားရွက်ကလေးလှုပ်လှုပ် အမြီးကလေး ဖွာဖွာနှင့်
အလွန်လှ၏။

ထိုခွေးလေး ပြေးသွားသည် ကို ရီတာကား မြတ်နိုး၍ မဆုံးတော့။
မိုးနှင်းဆီက ထိုသို့ နောက်ပြောင်သွားသည် ကိုလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်မိ
၏။

ရင်ထဲတွင် မခံချင်စိတ်များ နှင့် အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြန်ပြေး လာလေသ

ည် ။

စောစောကတည်းကပင် သုံးထပ်တိုက် ဝရန်တာပေါ်၌ မိခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ရပ်နေစဉ် တစ်ဖက်ခြံမှ မိုးနှင်းဆီနှင့် ခွေးကလေး ဆော့ကစားနေသည် ကို တွေ့သောကြောင့် လိုချင်သည့်စိတ် နှင့် ခြံချင်းကပ်နေသော်လည်း အုတ်တံတိုင်းကြီး ကာထားသောကြောင့် ခြံရှေ့မှ ထွက်ကာ တစ်ဖက် ခြံသို့ ရှေ့ပေါက် သံပန်းများမှ တစ်ဆင့် ခွေးလေးကို ပြေးကြည့်ခြင်းဖြစ်သည် ။

‘ဟဲ့...ဟဲ့...သမီး၊ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ၊ ဘာဖြစ်ရပြန်လဲ’

မိခင်မိမိက မျက်ရည်ရစ်ဝဲနေသော ရီတာကို တွေ့ရသောကြောင့် စိုးထိတ်စွာဖြင့် ကမန်း ကတန်း မေးလိုက်၏။

‘သမီး...သမီး... ခွေးလိုချင်တယ် မာမီ’

‘ခွေး...အို...သမီးကို ကိုက်နေပါဦးမယ်’

‘ဟင့်အင်း. . .မကိုက်ပါဘူး မာမီရယ်၊ ဟိုဘက်အိမ်က မိုးနှင်းဆီ ဆော့နေတာ မတွေ့ဘူး လား’

‘ဟာ...ဘာမှ အသုံးမဝင်ပါဘူးကွယ်’

မိမိသည် လည်း တစ်ဖက်ခြံသို့ အမြဲဂရုတစိုက်နှင့် အကဲခတ်နေသောကြောင့် စောစောက မိုးနှင်းဆီ ကစားနေသည် ကို တွေ့ပြီးဖြစ်သည် ။

‘ဝယ်ပေးပါ မာမီရယ်၊ သမီးလိုချင်လို့ ပါ’

‘ဘယ်နား သွားရှာဝယ်ရမှာ လဲ သမီး၊ မာမီတွေ့တဲ့ အခါ ဝယ်ပေးမယ်’

‘ဟင့်အင်း...အခုလိုချင်တာ၊ အခု’

‘ဪ...မရှိတာကို ပူဆာနေပြန်ပြီ၊ သွားစမ်း တီမွန်းကိုသွားပြော’

မိမိက မွန်းထံသို့ တမင်လွှတ်ခြင်းဖြစ်သည် ။
ဈေးကြီးလွန်းသောခွေးကို မိမိဝယ်ပေးခြင်း ထက် မွန်းဖလားဝါးက ဝယ်ပေးလျှင် ပို၍ ကောင်းပေမည်။

ရီတာသည် မွန်းဖလားဝါးထံသို့ ပြေးဆင်းသွား၏။ မွန်းသည် လေအေးစက်တပ်ဆင်ထားသော စာကြည့်ခန်းတွင်း၌ ချစ်ဖွဲ့နှင့်အတူတူ ကွန်ပျူတာ ရိုက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

‘တီမွန်း...တီမွန်း’

ရီတာက ကွန်ပျူတာ တံခါးသစ်ကို တွန်းဖွင့်ရန် အင်အားမရှိသဖြင့် တဒုန်းဒုန်းထု၍ ခေါ်လိုက်သည် ။

‘ဟဲ့...မြေး၊ တီတီက မဝင်ရဘူး ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ အထဲမှာ တီတီ အလုပ် လုပ်နေတယ်လေ’

‘ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...တီမွန်းရေ’

ရီတာက တံခါးကို ကန်ကျောက် ထုရိုက်သောအခါ၊ အတွင်းခန်းမှ မွန်းဖလားဝါးသည် ဒေါသ ထွက်လာကာ ဆတ်ခနဲထကာ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ရီတာ ဆိုးလှချည်လား၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ မသိဘူးလား’

‘သမီး...သမီး...ခွေးလိုချင်လို့ ပါ’

‘တော်စမ်းရီတာ သွားစမ်း၊ မာမီ ကလေးကို ဘာလို့ မဟန့်တားတာ

လဲ၊ သွား...သွား...နောက်တစ်ခါဆို တိမ့်နိုးရိုက်မှာ နော်’

ကလေးများ သည် အချစ်ဆုံးသူ၏ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းခြင်းကို မခံစားနိုင်လောက် အောင်ပင် လွန်စွာ ဝမ်းနည်းတတ်ကြသည်။

ပိတ်သွားသော တံခါးကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျ လာလေတော့၏။

‘လာ...လာ...မြေးလေး’

အဘွား ဟယ်လာရီ ခေါ်သည့်တိုင်အောင် မလာဘဲ အခန်းဝဌ်ပင် ပေ၍ နေ၏။

‘ဘာလိုချင်လဲ ဘွားကိုပြောစမ်း၊ ဘွားဝယ်ပေးမယ်၊ မငိုနဲ့ တိတ် တိတ်’

‘ဟင့်အင်း’

အဘွားချော့ကာမှ ပို၍ ဝမ်းနည်းကာ ငိုရှိုက်လေတော့၏။ တစ်အိမ်လုံး၏ အသည်းကျော် ဖြစ်သော ရီတာ ငိုသဖြင့် အပျိုကြီးအန်တီရသ်ရော ရီတော့ထိန်းသော နာနီပါ မျက်လုံးပြူးသွားကြပြီး ဝိုင်းချော့ကြ၏။

သို့ရာတွင် ရီတာလိုချင်သော ခွေးကို ဘယ်မှာ ဝယ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသဖြင့် အခက်တွေ့နေကြ ၏။ ရီတာလည်း ခွေးမရမချင်း တိတ်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

‘သွား...ဆန်ဆန်ကို ဖုန်းဆက်စမ်း၊ သံဈေးမှာ များ ရှိမလားလို့’

အန်တီရသ်ပြောလိုက်သဖြင့် မိမိသည် ကမန်းကတန်း ဖုန်းပြေးဆက်ရ၏။

လိုတာရနေသော ရီတာအဖို့ ဒီတစ်ခါမှ အလိုရှိရာကို မရသောကြော

ငုံလည်းကောင်း အချစ် ဆုံး အဒေါ်၏ အော်ငေါက်ခြင်း ခံရသောကြောင့်
လည်းကောင်း ဝမ်းနည်း၍ မဆုံးတော့ပေ။

‘ဒုက္ခပဲ. . . ဆန်ဆန်ကလည်း အစောကြီးရှိသေးတယ်၊
ဂျေဖ်ကွင်းသွားပြီထင်တယ်၊ သမီး လေးရယ် မနက်ဖြန်ကျတော့ မာမီ
လိုက်ရှာဝယ်ပေးပါ့မယ်နော်’

‘ဟင့်အင်း. . . အခုလိုချင်တယ်၊ အခုဝယ်ပေး ရှိပါတယ်၊ အခုဝယ်ပေး
,

ရီတာက အာခေါင်ခြစ်ကာ ငို နေသကဲ့သို့ လူကြီးများကလည်း ရီ
တာအား ဝိုင်းချောကြပြီး ဆန်ဆန်ထံ ဖုန်းဆက်ကြသည် နှင့် တစ်အိမ်
လုံး ဆူညံသွားတော့သည် ။

ထိုစဉ် ကွန်ပျူတာအခန်းအဖြစ် အသုံးပြုထားသော မှန်တံခါးမှာ
ဝုန်းခနဲပွင့်သွားပြီး မွန်းဖလားဝါးထွက်လာ၏။

ငိုနေသည့် ရီတာရော လူကြီးများ ပါ ရုတ်တရက် အသံတိတ်သွားကြ
သည် ။

‘ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကမ္ဘာပျက်နေသလား အောက်မေ့ရတယ်၊
ဆူညံနေတာပဲ’

မွန်းဖလားဝါး၏ အောင်မြင်သော အသံကြောင့် ရုတ်တရက် ဘယ်
သူမျှ တုံ့ပြန်စကား မပြောနိုင်ကြပေ။ မွန်း၏ အကြည့်က ရီတာ့ထံရောက်
သွားပြီး. . .

‘သောင်းကျန်းနေလား ရီတာ’

‘ခွေးလိုချင်လို့ တဲ့ ပူဆာနေတာ သမီးရယ်’

ဒေါ်ဟယ်လာရီက လေသံပျော့နှင့် ပြောလိုက်သောအခါ မွန်းဖလား ဝါးက ရီတော့ထံလျှောက် လာသဖြင့် ရီတာမှာ နေစရာမရှိတော့ဘဲ နီးရာ အန်တီရသနားသို့ ပြေးကပ်ရင်း ပုန်းကွယ်လိုက်၏။

မွန်းမျက်နှာနီရဲကာ ဒေါသထွက်နေသည် ။ ရီတော့အပေါ်တွင် ချစ်ခင် အလိုလိုက်လွန်းသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ချစ်ဖွဲ့ရှေ့တွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေရသည့်အတွက် မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်မိ၏။

‘ဘာရောဂါ ထပြန်ပြီလဲ ရီတာ၊ လိုချင်တာက ကုန်ကိုမကုန်နိုင်ဘူးလား ဟင်’

ရီတော့နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ မျက်ရည်များကား ပါးပြင်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် စီးကျလာ လေ၏။

မည်သည့်စကားမျှမဆိုဘဲ အဒေါ်ဖြစ်သူကိုသာ တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်နေလေသည် ။

‘ဟိုဘက်ခြံက ကောင်မလေး ခွေးနဲ့ ကစားတာကို သွားတောင်းကြည့်ပြီး ဟိုကောင်မလေးက ပြောလိုက်လို့ ဝမ်းနည်းပြီး ခွေးဝယ်ခိုင်းတာပါ မွန်းရယ်၊ မိမိလည်း ဘယ်နားရှာဝယ်ရမှန်း’

‘ဘာ...ဘာ...ဟိုဘက်ခြံကို သွားတယ်ဟုတ်လား၊ မိမိ ကလေးကို ဘာလို့ လွှတ်လိုက် ရတာလဲ’

မွန်း၏ ဒေါသသံက တစ်အိမ်လုံးကို ဟိန်းထွက်သွားသည် ။ ဤစကားကို ပြောလိုက်လျှင် မွန်း ဒေါသထွက်မည် ဖြစ်ကြောင်း မိမိသိထားသဖြင့် တမင်ဆွပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

‘သူ့ဘာသာသူ ခွေးကို သဘောကျလို့ ခဏကိုင်ကြည့်မယ်ပြောတာ၊ ဟိုကပေးမကိုင်ဘဲ ပြောင်လိုက်တယ်တဲ့ ၊ ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားမှန်း

လဲ မီမီလည်း မသိလိုက်ဘူး’

မွန်းက အံလေးကို မသိမသာကြိတ်ရင်း...

‘တီမွန်း.. .မှာ ထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီခြံကို လုံးဝမသွားရဘူး
လို့ လေ’

‘ဟင့်.. .ဟင့် .. .သမီး.. .ခွေးလေးကို လိုချင်လို့ ပါ၊ ကိုင်ကြည့်ချင်
လို့ ဟင့်’

‘တိတ်စမ်း...မငိုနဲ့ သမီး၊ နာနီက ကလေးကို မကြည့်ဘူးလား’

ကလေးထိန်းနာနီကို လှည့်ကြိမ်းလိုက်ရင်း ရင်ထဲတွင် ရီတာ့မျက်ရ
ည်တွေ စူးနစ်နေ၏။

‘ကျွန်မ အိမ်သာတက်နေတုန်းမို့ပါ’

‘ကျွတ်. . . ဒီကလေးတစ်ယောက်တောင် ဘယ်သူမှ
ဝိုင်းမကြည့်နိုင်ပါလားနော်၊ တစ်အိမ်လုံး အလုပ်များ နေကြတာပဲလား၊
ကဲ...မငိုနဲ့ ရီတာ၊ တီမွန်းဝယ်ပေးမယ်’

‘ဒီနေ့ဝယ်ပေး’

‘အေး...ဝယ်ပေးမယ် ရှာဝယ်မယ်၊ သမီးသာ ဟိုဘက်အိမ်ကို မသွား
နဲ့ ကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ နှစ်ကောင်နော်’

‘ဟင်း...ဖြစ်ပြန်ပြီ’

‘မိုးနှင်းဆီက တစ်ကောင်တည်း သူ့ထက်သာအောင်ပေါ့’

ထိုအခါ မွန်းဖလားဝါးမှာ ပင့်သက်လေးခိုးချလိုက်၏။ မိုးနှင်းဆီထ
က် အစစအရာရာ သာရမည်ဟူသော စိတ်ဓာတ်ကို မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် ရှိ

က်သွင်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

‘အေး. . .အေး. . .ဝယ်ပေးမယ်၊ သမီးသာ အတန်းထဲမှာ စာတော်
အောင် မိုးနှင်းဆီထက်သာ အောင် ကြိုးစားကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ အခုနော် တီမွန်း’

‘အင်းပါ’

‘ဟေး’

မွန်းထံမှ ကတိရသောအခါ ဝမ်းသာအားရနှင့် အော်ဟစ်လိုက်သော
ရီတာ့ကြောင့် နှုတ်ခမ်း တွင် လည်း အပြီးရိပ်ကလေးခိုတွဲပြီး ကွန်ပျူ
တာခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ ချစ်ဖွဲ့အားခေါ်ပြီး အပြင်ထွက် သွားတော့သည်။ ။

‘ဒေါ်ဟယ်လာရီက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ရင်းက. . .’

‘တစ်ကောင်ပဲ ဝယ်လာပါမွန်း’

‘ကိုကို ဒီသစ်ခွက် ဘာမျိုးလဲ’

ညီမ ထွေးနုငယ်အမေးကြောင့် တေယုမောင် ရုတ်တရက် မဖြေတ
တ်ပေ။ ဘာမျိုးမွန်းလဲ သူ မမှတ်မိတော့၊ မွန်းဖလားဝါးနှစ်သက်၍ ဈေး
စတင်ခေါ်လို့ သာ မရမက လိုက်ဝယ်ရသည် ။ ဘယ်လို ပန်းပွင့်၍ ဘာ
အရောင်မွန်း မသိပေ။

‘မသိပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လက်ဆောင်
ပေးလို့ သာ ယူလာတာ’

‘သူ့ကို ရေမလောင်းပေးလို့ ခြောက်တာနဲ့ ညီမလေးက ရေလောင်း

ပေးတာ၊ အနံ့မွှေးမွှေး လေး ထွက်လာလို့ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုအခန်းမှာ ထားရင် သေမှာ ပဲ၊ ညီမလေးအောက်မှာ ချိတ်ထားမယ် နော်...’

‘ဟာ...မ မလုပ်နဲ့ ညီမလေး၊ အဲဒီအနံ့ကို ကိုကိုကြိုက်လို့ ထားထား တာ’

ကမန်းကတန်း တားလိုက်သည် ။ သူ ရယူလာသော ပန်းကို မွန်ဖ လားဝါးမြင်သာ၍ မခံချင် စိတ်ဖြစ်စေရန်အတွက် ပြချင်၍ ဖြစ်သည် ။

‘ဟင်...သေသွားမှာ စိုးလို့ ပါ၊ ဟို သစ်ခွရုံထဲမှာ သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ၊ သူ့ဆီမှာ ဒါမျိုးတစ်ပင် ရှိတယ်ထင်’

ထွေးနုငယ်က မွန်းဖလားဝါး၏ သစ်ခွရုံကို ရည်စူး၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တေယု မောင် နားလည်လိုက်၏။

ညီမထွေးနုငယ်သည် အမည်နှင့်လိုက်အောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မိန်းကလေးဖြစ်သည် ။ မွန်း ဖလားဝါးကဲ့သို့ ပန်းများကို နှစ်သက်ပြီး စိုက်ပျိုးတတ်၏။ သို့ရာတွင် လက်လှမ်းမီသလောက်သာ စိုက်ပျိုးနိုင်ပြီး နှလုံးရောဂါသည် မို့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါပေ။ မွန်းဖလားဝါးကဲ့သို့ မွှေးသော ပန်းများကို အကြီးအကျယ်မစိုက်နိုင်ခဲ့။

တေယုမောင်က မကြားဟန်ပြု၍ သာ လှည့်ထွက်လာသည် ။ အကယ်၍ သာ မွန်းဖလားဝါး လေလံဆွဲနေသည် ကို ဝင်ဆွဲပြီး ကိုးထောင်ပေး၍ ဝယ်လာမှန်းသိပါလျှင် သဘောဖြူသော ထွေးနု ငယ်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေဦးမည်။

ကုန်လွန်ခဲ့သော ကာလများ ဆီက နှစ်ဖက်အိမ်မှာ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် အဖြစ်ဖြင့် အဝင် အထွက်များကာ ရင်းနှီးချစ်ခင်ခဲ့ဖူးသည် ။

မွှေးပျံ့သော ပန်းကလေးများကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှာဖွေပြီး ခြံကျ

ယ်ကျယ်၌ ဥယျာဉ်မှူး နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးပြုစုခဲ့သည့် ဥယျာဉ်မှူးမလေး မွန်းဖလားဝါးထံသို့ ထွေးနု ငယ် နေ့စဉ်ရောက်ကာ ပန်းရနံ့လေးများကို ရှူရှိုက်ဖူးသည်။ ။

ထိုနေ့များ ဆီသို့ ထွေးနုငယ် တမ်းတအောက်မေ့နေဟန်တူသည်။ ။ ထွေးနုငယ်နှင့် မွန်းဖလား ဝါးသည် လွန်စွာအတွဲညီသော မိန်းကလေးနှစ်ဦး ဖြစ်၏။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ပန်းလေးများကဲ့သို့ ကြည့်ရ သည် မှာ အေးချမ်းလှသည်။ ။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ မွန်းဖလားဝါးသည် စီးပွားရေးလောက၌ အခြေချ ကာ သူ့အား ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြင့် အဆိပ်ပြင်းသော မြွေတစ်ကောင်နှင့် တူနေလေပြီ။

‘ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...ခွေး’

‘ဂုတ်...ဂုတ်...ဂုတ်...’

‘ဂီး...’

‘ဟဲ့...လုပ်ပါဦး...ကောင်မ၊ နင့်ခွေးကို ဆွဲ’

‘ဟဲ့...နင့်ခွေးက ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ နင်ဆွဲပါလား၊ ကျူးကျူးကျော်ကျော်’

အောက်ထပ်မှ စီခနဲအော်သံကြောင့် မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူထကြည့်လိုက်၏။

မြင်ကွင်းက မလှပေ။ ရီတာခွေးနှင့် မိုးနှင်းဆီခွေးတို့ အပြိုင်ဟောင်ကာ မာန်ဖီနေသလို မိုးနှင်းဆီနှင့် ရီတာတို့ သည် လည်း...

‘ညီမလေး ထိုင်နေ၊ မသွားနဲ့ ကိုကိုသွားမယ်’

တေယုမောင်က နံရံတွင် ထောင်ထားသော တုတ်ကောက်ကိုယူ၍ အောက်ဆင်းချိန်၌ ကလေးမနှစ်ဦးမှာ မြေပေါ်တွင် လုံးနေပြီး ခွေးနှစ်ကောင်က သူတို့ ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေကြ၏။

‘ဟဲ့...ဟဲ့...မိုးနှင်းဆီ လုပ်စမ်း၊ မောင်ဝင်း...မဌေး...’

အဘွား ဒေါ်ငွေဖော့နှင့် မမာလာတို့ လည်း ငေးကြောင်ကာ နှုတ်မှ အော်ခေါ်ရုံကလွဲ၍ ကလေး နှစ်ယောက်ကို ဝင်မဆွဲကြပေ။

‘ဟေ့...’

တေယုမောင်၏ အော်သံကြောင့် မိုးနှင်းဆီလန့်ပြီး လှမ်းကြည့်သော် လည်း ရီတာကမူ ရပ်မသွားဘဲ မိုးနှင်းဆီ၏ ပါးကို ဆွဲကိုင်လိုက်ရာ ...

‘အား...’

‘ကြည့်စမ်း...’

တေယုမောင်သည် တူမ၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြောင့် ဘာမျှ မစဉ်းစားနေတော့ဘဲ ရီတာအား ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ရီတာမှာ မြေပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားလေ၏။

‘ရီတာ...ရီတာ...ရှင်...ရှင်...ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ဟင်...’

မိမိနှင့် နာနီမှာ ယခုမှ သူတို့ ခြံကို ရောက် လာပြီး ရီတာအား ကောက်ချီလိုက်သည် ။

‘ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်တာကို လူကြီးက ဝင်ပါရသလား’

‘မပါလို့ ရမလား၊ ဒီမှာ မိုးနှင်းဆီကို ကိုက်ထားတာ ကြည့်စမ်း...’

‘ရှင်...ယောက်ျားတန်မယ့် မိန်းမဆန်လှချည်လားဟင်...ရှင်...’

ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား’

သမီးကိုထိသော မိမိသည် တေယုမောင်နားသို့ တိုးလာကာ ဆွဲကုတ် တော့မည့် ကျားသစ်မ ကဲ့သို့ မာန်ဖီနေ၏။

‘ဟေ့ . . .မင်းကလေးက ဒီကို လာပြီး စော်ကားသေးတယ် . . .ငါ့အိမ် ရှေ့မှာ ငါးစိမ်းသည် လို လာရန်မတွေ့နေနဲ့ ။ ကိုယ့်ကလေးကို ကိုယ်နိုင် အောင်ထိန်း’

ဘွားငွေဖော့က ခါးထောက်ကာ လက်ညှိုးထိုးပြီး နှင်ထုတ်လိုက်သဖြင့် မိမိက အံ့ကိုကြိတ် ကာ . . .

‘အဘွားကြီး. . .လူကြီးဖြစ်ပြီး တရားသဖြင့် မစဉ်းစားဘူး၊ အလ ကား အဝီစိကို ဇောက်ထိုး ကျအောင်နေမယ့် အဘွားကြီး. . .’

မိမိက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ဘွားငွေဖော့အား မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းပြောပြီး လှည့်ထွက်လာသော အခါ ဘွားငွေဖော့မှာ မိမိအား တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤကဲ့သို့ ခံပြောခြင်းကို မကြုံဖူး၍ အသား များ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင်အထိ ဒေါသဖြစ်သွားလေသည် ။

‘တောက်. . .’

တေယုမောင်က ‘တောက်’တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး ထွေးနုငယ်ရင်ခွင်ထဲမှ မိုးနှင်းဆီကို ကြည့်ကာ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင်အထိ ဒေါသဖြစ်သွားမိ၏။

ဖတဆိုးလေးမို့ လွန်စွာသနားပြီး တစ်အိမ်လုံးက အလိုလိုက်ထားသည် ။ ယခုကဲ့သို့ သူတစ်ပါး အနိုင်ကျင့်စော်ကားသည် ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရသောအခါ လွန်စွာ မခံရပ်နိုင် ဖြစ်မိ၏။

‘တော်တော် စော်ကားတာပဲကွာ’

နာနီပြုစုနေသည့်ကြားမှ နာလွန်း၍ အော်နေသော တူမငယ်ကိုကြည့်ကာ မကျေမနပ်ဖြစ်၍ မဆုံးတော့။

ဘွားငွေဖော့ကမူ နာနီအား မကြည့်ရကောင်းလားဟု ဖီဆူနေ၏။

‘တူ...တူ...တူ...’

ရုတ်တရက် ဖုန်းမြည်သံကြောင့် သူ့အနားမှာ ရှိနေသဖြင့် ကိုင်လိုက်သည်။ ။

‘ဟယ်လို...’

‘ဟင်း. . .လူစွမ်းကောင်းကြီးလား၊ လူစွမ်းကောင်းကြီးကို ချီးကျူးမလို့ ပါ။ အသက်ကိုးနှစ် အရွယ် မိန်းကလေးကို အောင်နိုင်လို့ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင်ပါတယ် ဆိုတာကို ပြောချင်လို့ ပါ ရှင်. . .သူရဘွဲ့တွေ ဘာတွေ ရပါလိမ့်မယ်’

‘တောက်’

ရုတ်တရက်မို့ ဖုန်းကိုဆောင့်ချလိုက်၏။ တစ်ဖက်ကလည်း ဖုန်းကိုပြောပြောပြီးချင်း ဆောင့်ချလိုက်သံကား သူ့နားထဲသို့ အူထွက်သွားလေသည်။ ။

တေယုမောင်က မတ်တတ်ရပ်လျက်ကပင် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်း ဒေါသများကို ကြိုးစား၍ ဖြေဖျောက်နေ၏။

‘မြေး...ဘာဖြစ်တာလဲ’

အစဉ်အမြဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေသော ဘွားငွေဖော့က သူ့အမူအရာကို ဦးစွာမြင်လိုက် သောကြောင့် လက်မောင်းကိုဆွဲကိုင်ကာ ညင်သာစွာကိုင်ကာ မေးလိုက်၏။

‘ဪ...’

အမှန်အတိုင်းပြောလျှင် ဘွားငွေဖော့၏ မီးပွားများကား ထပ်မံ၍ လွင့်စဉ်တော့မည် ဖြစ်၏။

‘ဪ...မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရယ်၊ ဖုန်းသရဲထင်ပါတယ်’

‘ဒါများ ဆက်နားထောင်နေလိုက်တာ၊ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ချလိုက်ရောပေါ့၊ တကတဲတော်... အဲဒီဖုန်းရှိတာလည်း အလုပ်တစ်ခု၊ ကဲ... ဒေါက်တာ့ဆီကို မေးကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ခုချိန်မှာ အိမ်မှာ မှ ရှိပါ့မလားလို့ ခွေးကိုက်ခံရတော့ ဆေးလေးဘာလေးထိုးရအောင်’

ဖုန်းအား အလုပ်တစ်ခုဟု အပြစ်တင်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် ဖုန်းဆက်ခိုင်းသော ဘွားငွေဖော့ စကားကို မပယ်ရှားဘဲ ဖုန်းကောက်နှိပ်လိုက်၏။

သူ့လက်ချောင်းများ မသိမသာ တုန်ယင်နေလေသည် ။
မွန်းဖလားဝါး၏ အနိုင်နှင့်ပိုင်းလိုက် သော အပြုအမူကို သူမကျေနပ်ပေ ။ အကယ်၍ သာ မိမိသာ ထိုကောင်မလေးကို မတွန်းလိုက်လျှင် မိုးနှင်းဆီ ပါးပြတ်သွားပေမည်။ မိမိအနေဖြင့် ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ မျက်နှာလိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘဲ ရန်ဖြစ် သည် ကို ဖျန်ဖြေရန်သာ သွားခြင်းဖြစ်သည် ။

‘ဒီမိန်းမတွေဟာ၊ သူတို့ မိန်းမတွေနဲ့ ပဲ တွေးတာပဲ၊ ဘာမှ ဦးနှောက်မရှိဘူး’

‘ဟဲ့...ဒေါက်တာရှိလား မြေး’

‘ဪ...ရှိပါတယ်ဘွား၊ အခုပဲလာမယ်တဲ့’

‘အေး...အေး...ဟဲ့...ရေနွေးကြိုထားကြနော်၊ ဆရာဝန်လာမယ်၊ ပြစမ်း ငဲ့မြေး တော်တော်နာသွားလား၊ သင်းတို့ မိသားစုက လူကြီးတင်

မကဘူး ကလေးပါ မိုက်ရိုင်းတယ်၊ ဒီတစ်ခါ လာဝံ့လာစမ်း၊ ငါကိုယ်တိုင် ထွက်ရိုက်မယ်၊ ဟင်း... မိုးနှင်းဆီ အဲဒီခွေးမလာတာနဲ့ ငါ့ကိုခေါ်စမ်း’

‘ခွေး မဟုတ်ဘူး ဘွား၊ လူ...လူ...ရီတာ’

မိုးနှင်းဆီ အဖြေစကားကြောင့် ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဖြစ်သွား ၏။

‘သူ့ခွေးက သူ့ဘာသာသူလာတာ၊ မိုးနှင်းဆီကခေါ်လို့ လာတာဆိုပြီး ရန်လာထောင်တယ်’

မိုးနှင်းဆီသည် ယခုမှ ပင် အကျိုးအကြောင်း ပြောနိုင်တော့သည် ။ ပါး၌ ကိုက်ထားခံရသော ဒဏ်ရာမှာ အပေါက်ကလေး နှစ်ပေါက်ဖြင့် သွေးစို့နေပြီး အကွင်းလိုက်ညိုနေ၏။ တစ်အိမ်လုံးသည် မိုးနှင်းဆီ ဒဏ် ရာကိုကြည့်၍ တစ်ဖက်အိမ်မှ ရီတာနှင့် တစ်အိမ်လုံးကို အမုန်းပွားနေမိ တော့သည် ။

‘ဒါတောင် ကိုကိုအဆွဲမြန်လို့ပဲ’

ထွေးနုငယ်က ခိုက်ခိုက်တုန်တုန်ကလေးပြောရင်း မျက်နှာလေးဖြူ ဖွေးနေ၏။

‘ဒေါက်တာကျော်တင့်ကားက သူတို့ အိမ်ကို ဝင်ထွက်တာ များ လှချ ည်လား’

မွန်းဖလားဝါးသည် ခြံဝရှိ ယုဇနပင်အောက်မှ နေ မိမိတို့ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသောကားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း တွေးလိုက်မိ၏။ သုံးရ

ကံလုံးလုံးတွင် ဒေါက်တာကျော်တင့်၏ ကားနှင့် အဝင်အထွက်တွေ စုံ နေ၏။

ယခင်က မိမိတို့ အိမ်နှင့် ထိုအိမ်၏ လက်သုံးဆရာပင်ဖြစ်သည် ။ သို့ ရာတွင် ပြဿနာဖြစ်ပြီး သည့် နောက်ပိုင်း၌ မိမိတို့ အိမ်ကပင် ဒေါက် တာကျော်တင့်အား စတင်၍ အဆက်ဖြတ်လိုက်၏။

‘ဪ...’

ယုဇနတစ်ခက်ကိုချိုး၍ မွေးနေ့စဉ် ကားတစ်စီးဖြတ်သွားသည် ကို တွေ့၍ မျက်လုံးများက အလိုလိုကြည့်မိလျက်သားဖြစ်သွား၏။

‘သူ...ပဲ’

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် တေယုမောင်နှင့် အတူယှဉ်တွဲ တွေ့လိုက်သော မိ န်းကလေးကလည်း နေ့စဉ်လိုလိုပင် ထိုအိမ်သို့ ဝင်ထွက်နေသည် ကို မွ န်းမမြင်ချင် မတွေ့ချင်ဘဲနှင့် တွေ့နေရ၏။

ကိုယ်မကြိုက်လို့ စွန့်ပစ်ထားသော ပန်းပင်ဖြစ်သော်လည်း သူတစ်ပါးကောက်ယူသည် ကို တော့ မနာလိုဝန်တို ဖြစ်မိနေသည့် ကို ယ့်စိတ်ကိုကိုယ် ဆုံးမကာ ပန်းပင်လေးများ ထံသို့ အာရုံ ပြောင်းနိုင်စေရ န်အတွက် ယုဇနပင်အောက်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်၏။

ယုဇနပင်သည် ကြီးမားစွာဖြင့် အုံ့ဆိုင်းကာ အပင်အောက်တွင် ခုံပု လေးနှင့် ထိုင်နိုင်စေရန် အတွက် ပင်ခြေ ရှင်းထား၏။ ယုဇနပန်းများ ပွ င်လာလျှင် မွန်းသည် ကျန်ပန်းပင်အောက်၌ ထိုင်ရင်း ပန်းရနံ့လေးများ ကို ရှူရှိုက်တတ်၏။

သနပ်ခါးပန်းပင်အောက်တွင် လည်း ထိုနည်းတူပင် ပြုလုပ်ထား၏။

ယုဇနပန်းများ သည် ပွင့်ပြီး နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် မြေပေါ်သို့ ပွင့်ဖ

တ်များ ကြွေကျလာ သဖြင့် မြေပြင်တွင် ယုဇနပွင့်ဖတ်တို့ ဖွေးဖွေးဖြူ
လေးများကိုကြည့်၍ မွန်းရင်ထဲ ကြည်နူးပျော်ရွှင် မိသည်။ ။

ထိုပွင့်ဖတ်များကို မနင်းမိစေရန် ရှောင်ရှားပြီး သစ်ခွရုံဘက်ဆီသို့
လျှောက် လာလေ၏။

‘ရီတာ ကိုက်လိုက်တာ တော်တော်ထိသွားတယ်ထင်တယ်၊ မိုးနှင်း
ဆီ ကျောင်းမတက်တာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ’

ရီတာက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောလာသည့် စကားကို ကြားယော
င်ကာ ရင်မှာ စူးနစ်သွား ၏။ မိုးနှင်းဆီသည် မိမိနှင့် နှစ်ဝမ်းကွဲ တူမ
တော်သည်။ ။

ယခုအခါ မိမိ၏ မောင်မှာ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် မိုးနှင်းဆီ
လေးမှာ ဖခင်မဲ့ဖြစ်သွားရ သည် ကို မွန်း သိထားသော်လည်း မောင်
လေးဆုံးစဉ်က ထိုအိမ်နှင့် မိမိတို့ အိမ်မှာ မီးပွားကာ အရှိန်ပြင်းစွာ
တောက်လောင်ဆဲမို့ သတင်းမမေးမီ အထူးသဖြင့် သူငယ်ချင်း အရင်းအ
ချာကဲ့သို့ ခင်မင်သော ထွေးနုငယ်ကိုပင် အားမပေးမိပေ။

သစ်ခွရုံလေးဆီသို့ ရောက်လာသောအခါ သစ်ခွပန်းကိုမှ ကြိုက်တ
တ်သော ထွေးနုငယ်ကို သတိရမိ၏။

‘နုငယ်ကတော့ သစ်ခွပန်းကို ပိုကြိုက်တယ် မွန်း၊ သနားလည်း သ
နားတယ်၊ သူတို့ ဟာ မြေပြင်ပေါ်မှာ သဘာဝကျကျ မကြီးပြင်းရရှာဘူး၊
သူများ ရဲ့ ပင်စည်ကို အမှီပြုပြီး ရပ်တည်ရရှာ တယ်နော်’

‘ဇိမ်ရှိတာပေါ့’

မွန်းက ပြောင်တောင်တောင်အမူအရာနှင့် ထွေးနုငယ်အား စခဲ့ဖူးသ
ည်။ ။ ထိုအခါ ထွေးနုငယ် က ခေါင်းလေးယမ်းကာ...

‘သူများကို မှီခိုရတဲ့ ပန်းလေးပဲ၊ သူ့ဘဝက သစ်ပင်ပေါ်မှာ မူတည်တယ်၊ တစ်ဆင့်ခံပေါ့လေ၊ သူများ တွေလို ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မဖန်တီးနိုင် ရှာဘူးပေါ့’

ကြံကြံဖန်ဖန် အတွေးခေါင်သော ထွေးနုငယ်အား သူလှောင်ပြောင်ခဲ့ဖူးသည်။ ။

မွန်းဖလားဝါးသည် လက်ထဲမှ သော့တွဲနှင့် သစ်ခွရံထဲ ဝင်လာခဲ့၏။

သစ်ခွပင်များအား ရေစက်စက်ကျစေရန်အတွက် ပိုက်ကလေးများ နှင့် သွယ်တန်းကာ ရေပေး ထားသည်။ ။ အချို့အပင်များကိုမူ ဆေးရည်လေးများ ထည့်ပေးထား၏။

‘ဟင်...ဖူးတောင် ဖူးတော့မှာ ပဲ’

မွန်းဖလားဝါးသည် ပန်းဖူးစို့စို့လေးများ ထွက်နေသည့် သစ်ခွပင်တစ်ပင်ရှေ့၌ ရပ်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရေရွတ်လိုက်၏။

‘တောက်...ဝတ်မှုန်ကူးပြီး မျိုးဆက်ရအောင်လို့ တမင်သက်သက် ဝယ်ချင်ကာမှ သင်းရ ဖျက်ရတယ်လို့ ’

မွန်းဖလားဝါးသည် လေလံပွဲနေ့က လွတ်သွားသည့် မနီလာသစ်ခွမျိုးကို တမ်းတမိ၏။

ထိုသစ်ခွသည် လွန်စွာမွှေးပျံ့ပြီး မလေးရှား၊ အင်ဒိုနီးရှား နိုင်ငံများ၌ စီးပွားဖြစ် စိုက်ပျိုးကာ အသီးများကို ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်နှင့် အခြားစားသုံးကုန်များ တွင် ထည့်၏။ အချို့က ရေခဲမုန့် ပြုလုပ်သည်။ ဆေးဝါးအဖြစ်လည်း သုံး၍ မွန်းမှာ ထိုသစ်ခွမျိုးကို လိုချင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မိမိ၌ ရှိသော အပင်တစ်ပင်တည်းဖြင့် မျိုး

မပွားနိုင်သဖြင့် တခြား မနီလာမျိုးနှင့် မျိုးတူစပ်၍ ဝတ်မှုန်ကူးပေးရန် ဖြစ်၏။

ပူဇွေးစွတ်စိုသော နေရာဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားပြီး အပွင့်ပွင့်လျှင် ဝတ်မှုန်ကူးရန် ရည်ရွယ်၍ မနီလာသစ်ခွကို ရှာဖွေနေသည် မှာ နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိနေလေပြီ ဖြစ်၏။ ယခု ရပြန်တော့လည်း တေယု မောင်က လုယူသွားလေပြီ။

‘ဟင်း...’

ယခုနှစ်မှာ လည်း ပန်းများ သာပွင့်ပြီး ထပ်မံ၍ မပွားနိုင်တော့ပေ။

အကယ်၍ သာ ထိုအပင်ကိုရလိုက်လျှင်...

‘တောက်. . .သင်းလည်း ဘာမှ အသုံးမချတတ်ဘဲနဲ့ အလကားချိတ်ထားတာ ဒါသက်သက် လူပါးဝတာပဲ’

တွေးမိသည့်အခါတိုင်း ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်မိ၏။

အပင်ခွဲရန် ကြံစည်ထားသော်လည်း ရှားရှားပါးပါးရထားသော အပင်မို့ ခိုင်မြဲနေသော အမြစ်ကို ဆွဲခွာ၍ အပင်သစ်စိုက်လျှင် ရာသီဥတုဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ သေသွားမှာ စိုးမိ၏။

အစဉ်အမြဲ ပူဇွေးစေရန်အတွက် အပင်၏ အပေါ်နားတွင် တစ်ရာအားမီးလုံးကို ထွန်းထားရ သည် ။ အရွက်နွမ်းမည်စိုး၍ အဝတ်ဖြူနှင့် ကာထားပြီး အပူငွေ့ကိုသာ ရစေ၏။ နွေရာသီ၌ မလိုပေ။ ဆောင်းနှင့်မိုးသာ လို၏။

‘တီမွန်း မီးလာမယ်နော်’

‘ဟေ...ခွေးနှစ်ကောင်လုံး အပြင်မှာ ထားခဲ့’

သစ်ခွပန်းအိုးများကို တိုးမိမည်စိုး၍ ကမန်းကတန်း လှမ်းတားလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ရီတာက နားမထောင်ဘဲ ခွေးနှစ်ကောင်ကို ဆွဲကာ သစ်ခွခြံထဲ ဝင်လာခဲ့၏။

‘ရီတာနိုင်ပါတယ် တီမွန်းရဲ့’

‘ဟာ...ပန်းအိုးတွေကွဲကုန်မယ်၊ ဟော...ဟော’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အလွန်ဆော့သော ခွေးဖြူမသည် စင်နှင့်တင်ထားသော သစ်ခွပန်းအိုးများ ကြား လျှောက်သွားနေ၏။

‘ဟဲ့...ရှုဘီ...ရှုဘီ...လာ...လာ’

ရီတာက လိုက်ဝင်ကာ သူ့ခွေးမအား ခေါ်နေသဖြင့် မွန်းက သက်ပြင်းချကာ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေနေသည့် ဒေါ်လာအားဆွဲ၍ ခြံအပြင်ဘက်သို့ထုတ်လိုက်ပြီး တံခါးကို စေ့ထားလိုက်ကာ လျှောက်၍ စပ်စုနေသော ရှုဘီအား လိုက်ဖမ်းရပြန်၏။

‘ရီတာ ဖြည်းဖြည်းလုပ်နော်၊ တီမွန်းပန်းအိုးတွေ ကွဲကုန်တော့မယ်၊ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့’

မွန်းဖလားဝါးက အနည်းငယ် စိတ်တိုဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။ ဒီသင်္ဘောခွေးနှစ်ကောင်ကို ငွေ ငါးသောင်းဖြင့် ဝယ်ခဲ့ရသည်။ ။ အစကတည်းက ဒေါ်လာတစ်ကောင်တည်း ဝယ်လာရရင် အကောင်းသား၊ ပျင်းမည်စိုး၍ လည်းကောင်း၊ ရီတာက နှစ်ကောင် ဝယ်ပေးပါဟု ပြော၍ လည်းကောင်း၊ သူတို့ အိမ် ထက်သာလို၍ လည်းကောင်း တမင်ဝယ်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ရှုဘီကို ဒီလောက်ဆော့မှန်း မသိပေ။

ဝယ် လာပြီး နောက်နေ့တွင် ရှုဘီက ရွာနားကမြက်ကို ရွာနားမစား သကဲ့သို့ ဒေါ်လာကို စိတ်မဝင်စားဘဲ တစ်ဖက်အိမ်မှ မိုးနှင်းဆီခွေးကို သာ စိတ်ဝင်စားသဖြင့် တစ်ဖက်အိမ်သို့သွားပြီး ခွေးမနောက်ပိုး လုပ်နေ စဉ် ရီတာလိုက်ခေါ်ရင်း ပြဿနာတက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဟူး...ရှုဘီနဲ့ တော့ မလွယ်ပါလားကွယ်’

‘ဟုတ်တယ် တီမွန်း၊ ရှုဘီက သိပ်ကဲတာပဲ၊ သူ့ကိုရီတာ ဆုံးမပါမယ်’

ရီတာက သူ့ခွေးအား အရမ်းရင်း ပြောလိုက်စဉ် ရှုဘီက ရုန်းထွက်ပြေးသဖြင့် သစ်ခွစင် ပေါ်သို့ ပို့ထားသော ပိုက်လေးကို တိုက် မိပြီး ပြုတ်ကျသွား၏။

‘ဟဲ့...ဟဲ့ တံခါးဖွင့် ရီတာ’

ရီတာနှင့် ရှုဘီထွက်ခွာသွားသောအခါမှ မွန်းမှာ သက်ပြင်းချနိုင် တော့၏။

‘တော်သေးရဲ့ ဒီလောက်ပဲပျက်လို့ ’

‘မွန်း...’

‘ဟော...’

ပြုတ်သွားသောပိုက်လေးကို ပြန်တပ်နေစဉ် ချစ်ဇွဲအနားရောက်လာ ၏။

‘လာ...ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ’

‘ကျောင်းချိန်မဟုတ်ရင် မလာရဘူးလား မွန်းရယ်’

မွန်းဖလားဝါးက ချစ်ဇွဲ၏ မျက်လုံးကို တစ်ချက်စူးစူးလေး ကြည့်လို က်သည် ။ ချစ်ဇွဲ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ယှက်သန်းနေသော သံယောဇဉ်ကြိုး

မျှင်ကလေးများကို တွေ့ရသောအခါ သက်ပြင်း ရှည်ချရင်းက...

‘တို့ မသတ်မှတ်ရပါဘူး ချစ်ဇွဲရယ်၊ မင်း အချိန်မရွေး လာနိုင်တာပဲ၊ မင်းလာတဲ့ အချိန်ဟာ မွန်းရဲ့ အလုပ်ချိန်ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် မင်းကို ဧည့် မခံနိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ မင်းက မွန်းအလုပ် လုပ်တဲ့ နောက်ပဲ လိုက်ရမှာ ပဲ ပေါ့’

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ မွန်းရှိဖို့ အရေးကြီးတာပဲ၊ ကဲ...အခုရော မွန်းအလုပ် ချိန်လား...’

ထိုအခါတွင် မွန်းဖလားဝါးက ပခုံးလေး နှစ်ဖက်ကို တွန့်ရင်း ရေအ ရှိန်များ ဤ အောက်သို့ တစ်စက်စက် ကျ၍ နေသောပိုက်အား ရေအရှိန် နှေးရန်အတွက် ဘီးလေးကို တွန်းလိုက်၏။

‘မွန်းရဲ့ ပန်းပင်လေးတွေအတွက်ကို တစ်နေ့မှာ တစ်ချိန်ပေးထားတယ် ချစ်ဇွဲ၊ အဲဒီအချိန် ဟာ မွန်းရဲ့ ကိုယ်ရော စိတ်ရော အနားယူတဲ့ အချိန်ပေါ့’

‘ဒါဆို ချစ်ဇွဲရှိနေရင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မလား’

‘ချစ်ဇွဲက ရီတာနဲ့ သူ့အဖော်တွေလို မနှောင့်ယှက်ရင်ပြီးရောပေါ့၊ မွန်းတို့ ကွာ ရူဘီကို ဝယ်လာမိတာ မှားတာပဲ၊ သူက ပြဿနာခွေးပဲ’

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ ဟိုမှာ ကတည်းက သူက နည်းနည်းဆော့ပုံရတယ် လို့ ထင်သားပဲ’

ချစ်ဇွဲက မွန်းပြောသောစကားထက် မွန်း၏ အမူအရာကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေ ၏။

အညှီရောင်ပေါ်တွင် အဖြူလုံးလေးများ ပါသော တရုတ်ပိတ်ကို ဂါဝန်နှင့် အင်္ကျီ တစ်ဆက် တည်းဖြစ်အောင် ချုပ်ဝတ်ထား၏။ ဂါဝန်မှာ ခြေ

မျက်စိအထိရှည်သော ဂါဝန်ဖြစ်၍ ပွပွလေးနှင့် သက်သောင့်သက်သာရှိ လှသည်။ ။

မွန်းဖလားဝါးသည် မိမိအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည့် ချစ်ဇွဲ၏ အမူအရာကို မသိဟန် ဆောင်ရင်း ပန်းပင်လေးများကိုသာ လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိ၏။ အနံ့ဆယ့်နှစ်ပေ၊ အလျားပေ ငါးဆယ် ခန့်ရှည် သော သစ်ခွအိမ်လေးထဲတွင် ပန်းများ ဖြင့် ပြည့်နေသည့်တိုင်အောင် မွန်းဖလားဝါးမှာ အားမရသေးပေ။ အထူးသဖြင့် မိမိလိုချင်သည့် မနီလာ သစ်ခွမျိုးကို မရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်မိ၏။

‘မွန်းရဲ့ သစ်ခွခြံလေးက သိပ်သာယာပြီး မွှေးပျံ့နေတာပဲဗျာ၊ ချစ်ဇွဲကတော့ နတ်နန်းဥယျာဉ် ကြီးထဲ ရောက်နေသလိုပဲ၊ ဒီပန်းလေးက မွှေးလိုက်တာ’

‘ချစ်ဇွဲရေ... ကျေးဇူးပြုပြီး ပန်းကလေးကို မကိုင်ပါနဲ့ နော်၊ အဲဒီပန်းလေးက သိပ်နူးညံ့တာ’

မွန်းသည် ပန်းများ နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမျှ အားမနာတတ်ပေ။

ချစ်ဇွဲက သစ်ခွပန်းခက်ကို ကိုင်ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းနားကပ် မွှေးလိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သည် ကို ချစ်ဇွဲမှ မျှော်လင့်မထားသောကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ ဣန္ဒြေ ဆည်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

‘ဆောရီး မွန်းရယ်၊ ကိုယ်က ပန်းအကြောင်း နားမလည်လို့ ပါ’

ထိုအခါ မွန်းကလည်း ပြန်အားနာသွားဟန်ဖြင့်...

‘အဲဒီပန်းက ကင်ဒီဒါလို့ ခေါ်တယ်၊ ရှားတယ် ချစ်ဇွဲရေ၊ ကိုယ့်မြေနဲ့

သူပင်ရင်းမြေက မတူ တော့ ပန်းလေးတွေက အထိမခံဘူး၊ ထိတာနဲ့ နှိမ်းသွားတာပဲလေ။ ဘယ်ပန်းဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ပန်းလေး တိုင်းက နူးညံ့သိမ်မွေ့ကြပါတယ်လေ...’

မွန်းသည် ကင်ဒီဒါပန်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးလေး ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုပန်းလေးပွင့်နေသည် မှာ တစ်ပတ်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ယနေ့အထိ မညှိုးသေးပေ။

အညိုရောင် အကျားပွင့်ဖတ်ကလေး ခြောက်ခုကြားတွင် အဝါရောင် ပွင့်ချပ်လေးက ဗဟိုပြု နေ၏။

‘မွန်း ပန်းကလေးတွေကို ချစ်တတ်တယ်နော်’

‘မဆန်းပါဘူး ချစ်စွဲရယ်၊ နူးညံ့ပြီး ပင်ကိုသဘာဝနဲ့ အမျိုးမျိုးလှပတဲ့ ပန်းလေးတွေကို တွေ့သူတိုင်းက မချစ်တာတောင် ကြည်နူးသွားမှာ ပါ။ သူတို့ ရနံ့လေးတွေကလည်း လူတွေရဲ့ စိတ်ကို လန်းဆန်းစေတယ်လေ’

‘မွန်းက ဘော့တနီနဲ့ ကျောင်းပြီးတာလား’

‘အမှန်အကန်ပါပဲ ချစ်စွဲရေ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပန်းတွေကို သဘောကျလို့ တမင် ဘော့တနီ ယူလိုက်တာပဲ၊ ပန်းကို စီးပွားဖြစ် စိုက်မယ်လို့ လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်စိုက်တဲ့ ပန်းကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ ထိုင်ကြည့်ပြီး ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ သူများကိုပေးရမှာ မလိုလားဘူး၊ အဲ... တစ်ခု တော့ရှိတယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် သတို့သမီးပန်ဖို့ လက်ကိုင်ဖို့ ဆိုရင်တော့ ရောင်းတယ်လေ၊ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ပန်းလေးတွေဟာ မင်္ဂလာပန်းဖြစ်တာကို သဘောကျလို့ ပဲ၊ အသုဘ အတွက် ဆိုရင်တော့ ဘယ်တော့မှ မရောင်းဘူး’

ချစ်စွဲသည် မွန်း၏ ကလေးဆန်သော အယူအဆနှင့် အတွေးများကို

သဘောကျစွာ အားပါး တရ ရယ်မောလိုက်၏။

မွန်းက သူ့ဆံပင်တိုလေးကို လက်နှင့်သပ်တင်ကာ အရှက်ရယ် ရယ် လိုက်၏။

‘ဒါပေမဲ့ မွန်းကို ပန်းပန်တာ မမြင်ဖူးဘူး’

‘တစ်ခါမျှ မပန်ဖူးပါဘူး၊ ပန်းလေးတွေကို အလှပန်းအိုးထိုးပြီး ထိုင်ကြည့်နေချင်တာရယ်၊ အိမ်သားတွေ ပန်ကြရင် သဘောကျတာရယ် ပဲ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မွန်းတို့ အိမ်သားတွေကလည်း မာမီ ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ပန်းသိပ်မပန်ကြဘူး၊ မာမီက စံပယ်လေးတစ်ခက်၊ ယုဇနတစ်ခက် ၊ သဇင်ပန်း တစ်ခက်လောက်ပဲ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ခူးပန်တာ၊ အဖိုးတန်ပန်းကို မပန်ဘူး။ မာမီကလည်း မွန်းလို မွေးတဲ့ ပန်းမှ ကြိုက်တတ်တယ်လေ၊ ကဲ . . .လာ ချစ်ဖွဲ့ ဒီထဲမှာ နေနေမကျသူအဖို့ မွန်းမှာ စိုးတယ်၊ အပြင်ထွက်ဖို့. . .’

မွန်းဖလားဝါးက ဦးဆောင်ခေါ်လာသဖြင့် ချစ်ဖွဲ့နှင့်အတူ သစ်ခွရုံအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ခဲ့ ၏။

သစ်ခွရုံ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် သပြေပင်များကို အတန်းလိုက် မြောင်းပြုလုပ်ထား၏။

‘ဒါက ဘာရွက်တွေလဲ မွန်း’

သပြေပင်ကိုမသိသော ချစ်ဖွဲ့အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မွန်း၏ မျက်နှာလေး မှိုင်းတွေ သွားသည် ။

‘သပြေပင်တွေလေ၊ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ အထွတ်အမြတ်ထားတဲ့ အောင်သပြေပန်းပေါ့’

ထိုသပြေခင်းကို ဖျက်ဆီးသင့်ပါလျက် ဘာကြောင့် မဖျက်ဆီးမိပါလိ

မုံဟူသော အတွေးလေး ဝင် လာပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကို က်ထားမိသည်။ ။

မိမိ၏ ခြံထဲတွင် သပြေညွန့်များကို လာချိုးတတ်သည့် ထွေးနုငယ် အား မြင်ယောင် လာပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

မွန်းတို့ အိမ်သည် သပြေပန်းများကို မသုံးတတ်ပေ။ သို့ရာတွင် နံ ဘေးအိမ်က သပြေပန်းကို အောင်အိုးထဲတွင် အမြဲသုံးနေသဖြင့် အလိုရှိ ရာသုံးရန်အတွက် တမင်စိုက်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု ဤသပြေပင်ကို ဥယျာဉ်မှူးနှစ်ဦးက ဖြတ်တောက်ပေး၍ သာ အညွန့်များ ဝေဖြာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

မွန်းအဖို့ သပြေပင်များကို တွေ့တိုင်း စိတ်ထဲ၌ စနိုးစနောင့်ဖြစ်ရ၏။

‘မွန်း...မွန်း...’

‘ဟင်...’

‘ဘာတွေ တွေးနေလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာ မကြားဘူးလားဟင်...’

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့ ရှက်ပြီးလေး ပြုံးလိုက်ရင်း...

‘ဟင်း... ဒီသပြေနေရာမှာ ဘာပန်းစိုက်ရမလဲ စဉ်းစားရင်း အတွေး လွန်သွားတယ်လေ၊ ကဲ...ပြော သူဘာပြောတာလဲဟင်’

မွန်းက ခေါင်းလေးမော့ကာ မေးလိုက်သဖြင့် ချစ်ခွဲသည် မွန်းအား မြတ်မြတ်နိုးနိုးလေး ကြည့်လိုက်ရင်း...

‘ချစ်ခွဲက ပန်းတွေကို အခုမှ အနီးကပ်မြင်ဖူးတာ၊ ပန်းတွေကို ကြည့် ရင်း စိတ်ကူးပေါ်လာလို့ မွန်းက ကူညီမလားလို့ ’

‘ဟင်...ဘာများ ပါလိမ့်’

‘မွန်းလိုပဲ ပန်းကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ဝီတိဖြစ်ရလွန်းလို့ မွန်းဆီက ပန်းခက်လေးတွေ ယူသွားပြီး ချစ်ခွဲတိုက်ခန်းရောက်ရင် ပန်းအိုးထိုးမလားလို့ ပါ။ များများ မဟုတ်ပါဘူး၊ စားပွဲပေါ်တင် ဖို့ ပန်းအိုး တစ်အိုးပဲပေါ့’

‘ဪ...ရပါတယ် ချစ်ခွဲရယ်။ မွန်းပန်းအိုးတွေကို ပန်းလဲတဲ့ အခါတိုင်း ချစ်ခွဲအတွက် ပန်း တစ်အိုးစာ ပိုယူထားပါ့မယ်၊ ကဲ...ကျေနပ်ပြီလား’

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်လေးပါပဲ မွန်းရယ်’

ချစ်ခွဲ လှိုက်လှဲသော အသံနှင့် ရွှန်းလက်သော မျက်လုံးလေးများကြောင့် မွန်း ကမန်းကတန်း မျက်နှာလွဲလိုက်ပြီး ဖွေးဖွေးဖြူပွင့်နေသော စံပယ်ကြက်ရုံးများကိုသာ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ။

‘ဟင်...’

တေယုမောင် အံ့အားသင့်သွား၏။ တစ်ဖက်ခြံ၏ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ဂြိုဟ်တုစလောင်း ကြီး ရောက်နေလေပြီ၊ ဘယ်အချိန်က တပ်လိုက်သည် မသိပေ။

‘ဟင်း...တော်တော်လျင်တယ်’

ဤသည် ကိုတော့ မွန်းဖလားဝါးအား ချီးကျူးမိသည် ။ မြန်မာပြည်တွင် ပေါ်ပေါက်လာသမျှ အသစ်အဆန်းများကို သူကလိုက်၍ ပြုလုပ်ပြီးဖြစ်သည် ။

မိမိကား ထိုမိန်းကလေးထက် အရာရာမှာ နောက်ကျနေလျက်ရှိသည် ။

‘မောင်လေး တွေ့ပြီးပြီလား၊ မိုးနှင်းဆီကလည်း လိုချင်တယ်တဲ့’

မမာလာက သူ့နားတွင် ရပ်ကာ ဂြိုဟ်တုစလောင်းကို ရည်ရွယ်ကာ ပြောလိုက်သဖြင့် တေယု မောင်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း...

‘ဘွားဘွားကို တိုင်ပင်ကြည့်ရဦးမယ်’

တေယုမောင်သည် ဘွားငွေဖော့ကို လွန်ဆန်၍ ဘာမျှမပြုဝံ့ပေ။

‘မမတော့ ပြောပြီးပြီ’

‘ဘွားကပြောလား’

‘ဗိုလ်မတွေကို တစ်နေ့လုံး ထိုင်မကြည့်ချင်ဘူးတဲ့ လေ၊ ပြီးတော့ ကလေးစာကျက်ပျက်တယ် တဲ့’

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သားပဲဟု တေယုမောင် တွေးလိုက်မိသည် ။ သို့ရာတွင် မွန်းဖလားဝါးက သူတို့ အား မလုပ်နိုင်ဘူးဟု ထင်မည် စိုးနေမိသည် ။

‘မောင်လေး ပြောကြည့်’

မာလာက အဘွားငွေဖော့၏ အချစ်တော်မြေးကို တို့ ပေးလိုက်သည်

။

တေယုမောင် ခေတ္တမျှငြိမ် စဉ်းစားလိုက်၏။ ကမ္ဘာ့ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်များကို တိုက်ရိုက် ဖမ်းယူနိုင်သည့် ဂြိုဟ်တုစလောင်းတပ်ထားသည် က ဟုတ်ပါရဲ့ ။ တချို့လိုင်းများကား ကလေးလူကြီးများ ၊ မောင်နှင့်နှမ၊ သားနှင့်အမိ မကြည့်သင့်သော ဇာတ်လမ်းမျိုးများ လွှင့်ထု

တ်ကြ ၏။ ယင်းကို ဖမ်းယူမိလျှင်...

‘အလကားပါ မမရယ်၊ တစ်ခါတလေ မကြည့်သင့်တဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုး
တွေ ပါတတ်တယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် မမတို့ အနေနဲ့ ပိတ်ထားရမှာ ’

‘ဘာဖြစ်လဲ မောင်လေးရယ်၊ သူများ လုပ်နိုင်လို့ ကိုယ်မလုပ်နိုင်ရင်
သိက္ခာကျတာပေါ့’

မာလာက မွန်းဖလားဝါးတို့ အိမ်ကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောမှန်း တေယု
မောင် သိလိုက်သည် ။ ထွေးနု ငယ်ကမူ ကလေးစာကျက်ပျက်ပါတယ်
ဟူသော အကြောင်းပြချက်နှင့် လက်မခံချင်ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မာလာ၏ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် တေယုမောင်
ဂြိုဟ်တုစလောင်း တပ်ဆင်ရန်အတွက် ဘွားငွေဖော့ကို တင်ပြလိုက်ရာ
ဘွားငွေဖော့က စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်မေးလေ၏။

‘ဘယ်လောက်ကုန်မှာ လဲ သားရဲ့ ’

‘သုံးသိန်းကျော်ကျော်လောက်တော့ ကုန်မယ်ထင်တယ် ဘွား...’

‘နဲ့လယ်ဘက်တွေပါ ကြည့်လို့ ရတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘွား၊ ကိုယ်ကြည့်ချင်တဲ့ လိုင်းကို ဖမ်းပြီးကြည့်လို့ ရပါတယ်’

ဘွားငွေဖော့ သဘောကျသွား၏။ နဲ့လယ်နဲ့ခင်းတွင် ပျင်းနေတတ်
သော သူတို့ မြေးအဘွား သုံးဦးအတွက် အပျင်းပြေနိုင်သည် ။

‘ထိုင်းကဘုရားတွေပါ ဖူးလို့ ရမှာ ပဲ’

‘ရတာပေါ့ အဘွားရယ်၊ သားတို့ နိုင်ငံမှာ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုတို့ ထဲမှာ ရွှေ
တိဂုံဘုရားကို အထွတ် အမြတ်အနေနဲ့ အသားပေးပြီး ခဏခဏ ရိုက်ပြ

သလို ထိုင်းက မြဘုရားနဲ့ အခြားတန်ခိုးကြီးဘုရား တွေလည်း ပါမှာပေါ့’

‘ဒါဆိုလည်း ဝယ်လေ တပ်လိုက်ပေါ့၊ ဟိုဘက်အိမ်က လုပ်ကတည်းက ဗာလာပြောပြနေတာ ကို ဘွားက သိပ်နားမလည်လို့ ’

ဘွားငွေဖော့၏ ခွင့်ပြုချက်ကြောင့် တေယုမောင်သည် သူ့ကိုယ်စား လှယ်များအား ဂြိုဟ်တု စလောင်းတပ်ဆင်ရေးအတွက် စုံစမ်းရန် တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ ။

သူ့အနေနှင့် တခြားလုပ်ငန်း တာဝန်များ ရှိနေသောကြောင့် ဂြိုဟ်တု စလောင်းအတွက် သိပ်အလေးမပေးနိုင်ပေ။

ဤတစ်အိမ်လုံး၌ မိမိတစ်ဦးတည်းသာ အလုပ်လုပ်သူ ရှိသည် မို့ စီးပွား မယိမ်းယိုင်ရလေ အောင် ကြိုးစား၍ အလုပ်လုပ်နေရသည်။ ။ တေယုမောင်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်နှင့် ဘွားငွေဖော့ မိုးနှင်းဆီတို့ သာလျှင် မြန်မာပြည်၌ စည်းလုံးစွာ ရှိနေခဲ့၏။ ဘွားငွေဖော့၏ သားကြီးနှင့် မိသားစု ကား ဂျပန်တွင် အလုပ်လုပ်နေကြသကဲ့သို့ ဘွားငွေဖော့၏ သမက် တေယုမောင်၏ ဖခင်ကမူ ဂျပန်၌ ပင် အလုပ်လုပ်နေကြပြီး သားသမီးများကိုလည်း ဂျပန်သို့ ခေါ်ယူလိုသည်။ ။

သို့ရာတွင် မြန်မာပြည်ကို ချစ်သော ဘွားငွေဖော့၏ စည်းရုံးမှုအောက်တွင် တေယုမောင်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံးရှိ နေကြ၏။

မိခင်မရှိတော့သည့် လူမမည် အရွယ်ကတည်းက ဘွားငွေဖော့၏ ရင်ငွေတွင် နေလာခဲ့သည် မို့ သူတို့ မောင်နှမသုံးဦးမှာ ဘွားငွေဖော့အား လွန်စွာချစ်ခင်ကြသည်။ ။ ဖခင်ကမူ အဝေးမှ သာ ငွေများ လှမ်းပို့ပြီး တေယုမောင်အား ကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်ကာ အဆက်အသွယ် ပြုပေး၏။

ထို့ကြောင့် တေယုမောင်သည် ယခင်ကတည်းက ဂျပန်သွားပြီး အလုပ်လုပ်ချင်သူများ ၊ ကျောင်းတက်ချင်သူများ အတွက် စပွန်ဆာခေါ် အာမခံချက်ပေးစာများကို ဖခင်နှင့် အဆက်အသွယ် ပြုကာ ပြုလုပ်နေခဲ့သဖြင့် ယနေ့ ဂျပန်သွားလိုသူများ ပိုများ လာသောအခါ တေယုမောင်၏ အလုပ်မှာ ပို၍ တွင် ကျယ်ခဲ့၏။ ဖခင်သာမက ဘကြီးပါ ရှိနေသဖြင့် တေယုမောင်တွင် အဆက်အသွယ်များ ပြီး နာမည်ကြီးခဲ့သည် ။

တေယုမောင်၏ ဘကြီးကလည်း မိခင်အား ထောက်ပံ့သကဲ့သို့ တေယုမောင်တို့ မောင်နှမ အားလုံး၏ လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးသော်လည်း မာလာတို့ ညီအစ်မကို အားမရကြပေ။ သူ့သားသမီးများကဲ့သို့ ဂျပန်နိုင်ငံသို့ လာပြီး အလုပ်လုပ်စေချင်ကြ၏။ သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ခေတ်မီစေချင်သည် ။ သို့သော် အဘွားငွေဖော့ ရှိနေသမျှ မာလာနှင့် ထွေးနုငယ်သည် သူတို့ ၏ အဘွားအား စွန့်ခွာ၍ ထွက်ကြမည်မဟုတ်ပေ။

‘ဟော...နှင်းပွင့်ဖြူပါလား’

အိမ်ရှေ့သို့ ကိုရိုနာ ကားအဖြူလေး ထိုးဆိုက် လာပြီး၊ နှင်းပန်းပွင့်လေးကဲ့သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့ သော မိန်းကလေးက ညင်သာစွာ ဆင်း လာလေ၏။

လက်ထဲတွင် ငါးဆင့်ချိုင့်ကို ဆွဲလာသဖြင့် မာလာမှာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပြီး...

‘ဟဲ့...အေးခင် လာပါဦး၊ နှင်းပွင့်ဆီက ချိုင့်ကိုလာယူပါဦး’

‘ရပါတယ် မမ မာလာ’

‘ဟော...နှင်းပွင့်’

ထွေးနုငယ်က ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြေးထွက်လာကာ နှင်းပွင့်ဖြူ လက်ထဲမှ ချိုင့်ကို လှမ်းယူ လိုက်သည်။ ။

နှင်းပွင့်က မလွှတ်ဘဲ ပြန်ဆွဲထား၏။

‘အာ. . . မမနုငယ်က နေမှ မကောင်းသေးတာ ဘယ်နှယ်ချိုင့်အလေးကြီးကိုဆွဲမှာ လဲ၊ နှင်းပွင့် နိုင်ပါတယ်၊ မန္တလေး ကြာဆံချက်နဲ့ ပုစွန်သုပ်တွေပါ ကိုကိုရော’

အေးခင်က ချိုင့်ကိုလှမ်းယူလိုက်သဖြင့် အငြင်းပွားနေသူ နှစ်ယောက်လက်မှ လွတ်မြောက် သွား လေတော့၏။

‘ခုလေးတင်ပဲ ရုံးသွားတယ်’

‘ဂြိုဟ်တုစလောင်းတပ်မလို့ စုံစမ်းရမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ နှင်းပွင့်ရေ’

မာလာကအနည်းငယ်ကြွားတတ်သည့် ဝသီရှိသူပီပီ ထွေးနုငယ်၏ စကားကို လုကာ မြန်မြန် လေး ပြောချလိုက်သည်။ ။

နှင်းပွင့်ဖြူက ပါးနပ်စွာပြုံးလျက်. . .

‘ဟိုဘက်အိမ်က တပ်ထားတော့ မြန်မြန်တပ်ရမယ်ထင်တယ်’

‘အို. . .စဉ်းစားနေတာ ကြာပါပြီ၊ မောင်လေးက အလုပ်များ နေလို့ မလုပ်ဖြစ်တာ သူတို့ လုပ်လို့ လိုက်လုပ်တယ် ဖြစ်နေလို့ လား၊ ခုခေတ်က ငွေရှိတဲ့ လူတိုင်း တပ်နေကြတာပဲ’

မာလာက စွာစွာလေးပြောလိုက်သောအခါ ထွေးနုငယ်မှာ မျက်နှာလေးငယ်သွားပြီး. . .

‘လာ နှင်းပွင့်၊ အိမ်ပေါ်မှာ ဘွားဘွားရှိပါတယ်’

‘မမနုဇဿ်ရော မောသေးလားဟင် ထမင်းစားလို့ ကောင်းရဲ့ လား၊ နှင်းပွင့်က မမခံတွင်းလိုက် အောင် သေသေချာချာ ချက်ထားတာ ထမင်း မစားရသေးရင် စားလိုက်ပါလား’

နှင်းပွင့်ဖြူက ထွေးနုဇဿ်အား ဂရုတစိုက်နှင့် ပြောလိုက်သောအခါ မာလာက နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာ မဲ့လိုက်သည်။ ။

နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေတတ်သော ထွေးနုဇဿ်ကို လူတိုင်းချစ်သည်။ ။

မွန်းဖလားဝါးနှင့် အဆင်ပြေစဉ်ကလည်း ထွေးနုဇဿ်အား ချစ်ကြ၏။ ။ ယခုနှင်းပွင့်ဖြူက လည်း ထွေးနုကို ချစ်သည်။ ။

ဟိုတစ်နေ့က ထွေးနုဇဿ်၏ သမီး မိုးနှင်းဆီအား ရီတာကိုက်လိုက်၍ သွေးထွက်သည် ကို မြင်ပြီး ထွေးနုဇဿ် လန့်သွားကာ နှလုံးရောဂါပြန်ထလာသဖြင့် အိပ်ရာထဲမှာ အနားယူနေရသည်။ ။

‘နေကောင်းသွားပါပြီ နှင်းပွင့်ရယ် အိပ်ရာထဲမှာ နေရတာ ပြီးငွေ့လာလို့ အောက်ဆင်း လာတာပါ’

‘နှင်းပွင့်ဘာသာ အပေါ်တက်ပြီး အဘွားဆီ သွားပါမယ်၊ မမနုဇဿ်က တက်လိုက် ဆင်း လိုက်နဲ့ မောနေပါ့မယ်လေ’

‘နေပါစေနွင်းပွင့် မမ လိုက်တက်ပါ့မယ်၊ အောက်ဆင်းနေတာ ကြာပြီပဲ၊ အပေါ်မှာ ပဲ ထမင်း စားလိုက်တာပေါ့ အေးခင်ရေ’

‘ကဲပါ ညီမလေးတို့ အပေါ်တက်နှင့် မမာလာ အားလုံး စီစဉ်ပြီး ပို့ခိုင်းမယ် နှင်းပွင့်ရော စားပြီးပြီလား’

‘နှင်းပွင့် စားပြီးပြီးချင်း ထွက်လာတာပါ၊ နှင်းပွင့်အတွက် ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ မမမာလာ၊ တော်ကြာ ကျောင်းသွားရမှာ မို့ ခဏပါပဲ လာ မမနု

ငယ်’

နှင်းပွင့်ဖြူသည် ထွေးနုငယ်၏ လက်ကို ညင်သာစွာ ဆွဲ၍ အိမ်ပေါ် တက်လာ၏။

အခုတလော နှင်းပွင့်ဖြူမိခင်၏ စကားကို အဘွားငွေဖော့က တင်စီး သည် ဟု ပြောကာ အမြင် မကြည်ကြောင်းကို ထွေးနုငယ် သိထားသဖြင့် နှင်းပွင့်ဖြူအား စိတ်မတွေ့ဘဲ ပိုးခနဲ ပက်ခနဲ ပြောလိုက်မှာ စိုး၍ ထွေးနုငယ် အတင်းကပ်လိုက်ကြောင်းကို မာလာလည်း သိထား၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘွားငွေဖော့သည် တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျား လေး တေယုမောင်ကို ချစ်သကဲ့သို့ မြေးဦး မာလာကိုလည်း တိုးတိုးဖော် အနေဖြင့် အားကိုးချစ်သည် ။ ထွေးနုငယ်ကိုမူ ရောဂါသည် မုဆိုးမ မြေး ငယ်လေးအဖြစ် သနား၍ မဆုံးဖြစ်နေသဖြင့် ထွေးနုငယ်အား တစ်အိမ် လုံး က ဦးစားပေးကာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေ၏။

‘ဘွား...’

‘အလိုလေး...နှင်းပွင့်ဖြူလား လာလေမြေး၊ ဟဲ့ နုငယ် လာ ဒီနားမှာ ထိုင်စမ်း၊ မြေးက တက်လိုက် ဆင်းလိုက်နဲ့ ကွယ် မောတော့မှာ ပဲ’

ဘွားငွေဖော့သည် အသက် ၇၃ နှစ် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဖျတ် လတ်ဆဲပင် ဖြစ်၏။

နှင်းပွင့်ဖြူအား နှုတ်ဆက်လိုက်သလို ရောဂါသည် မြေးမအား အလျင်ဦးစားပေးကာ သူ၏ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ အလျင်ထိုင်ခိုင်း လိုက်၏။

‘ရပါတယ် ဘွား’

ထွေးနုငယ်က နှင်းပွင့်ဖြူအား အားနာစွာ ကြည့်ပြီး တိုးတိုးလေး

ပြောလိုက်၏။ နှင်းပွင့်ဖြူ က ထွေးနုငယ်ထိုင်နိုင်ရန် အသာဖေးမပေးလိုက်၏။

‘နှင်းပွင့်ဖြူက ဘယ်က လှည့်လာတာလဲကွဲ့’

‘ဘွားတို့ ထမင်းစားအမီ လာခဲ့တာပါဘွား ကြာဆံချက်နဲ့ ပုစွန်သုပ် လာပို့တာပါ’

‘အို. . .ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဒီရာသီ ပုစွန်ရှားတာပဲ၊ ဘယ်ကရလဲကွဲ့’

‘မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်က နှင်းပွင့်တပည့်လေး ပြန်လာတော့ လာပို့တာပါ’

‘ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ဆရာဆိုတာ အဲဒါကျတော့ တစ်ပန်းသာသွားပြန်ရောနော်၊ သာဓု ကွယ် သာဓု သာဓု၊ ဒါနဲ့ သမီးအမေတောင် မတွေ့တာ ကြာပြီကောကွယ်၊ နေရောကောင်းရဲ့ လားဟင်’

နှင်းပွင့်ဖြူ၏ ဖြူနုသော မျက်နှာလေး အနည်းငယ် ပန်းသွေးရောင် ပြေးသွား၏။ သမီးရှင် ပီပီ မာန်တက်နေသော မိခင်နှင့် မာန်ကြီးသော အဘွားငွေဖော့တို့ စကားပြောရာတွင် အနည်းငယ် အဆင်မပြေမှု ဖြစ်ခဲ့သည် ကို နှင်းပွင့် သိပြီးသား ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဆရာမပီပီ မသိဟန်ဆောင်ကာ ဘာမှ မသိသလိုပြီးလိုက်ရင်း...

‘မေမေလည်း ဘွားဘွားဆီကို စိတ်ရောက်ပါတယ်ဘွား၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းမှာ အလှူရှိနေလို့ ဈေးဝယ်လိုက် ချက်ပြုတ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်နဲ့ မအားလပ်ပါဘူး၊ အလှူနားနီးရင် ဘွားဆီကို ဖိတ်စာလာပို့ မယ်လို့ ပြောပါတယ်’

‘ဪ...အေး...ကန်ဖျားကျောင်းတိုက်လားကွဲ့၊ ကြားတော့ကြားသားပဲ၊ ဘာအလှူတုံး ကွဲ့’

‘မေမေ့အစ်ကိုသားတွေ ပဉ္စင်းခံဖို့ ပါ ဘွားဘွား’

‘အေး...အေး...လိုတာရှိရင်ပြောကွယ် နော် သမီး၊ မင်းအမေကိုလည်း ပြောလိုက်၊ ဘွားဘွားက နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်လို့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား’

နှင်းပွင့်ဖြူက လက်တွင် ပတ်ထားသော ကြိုးနက် နာရီလေးကို မြှောက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

‘ကျောင်းချိန်နီးပြီမို့ သမီး ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ဘွားဘွား၊ ချိုင့်ကိုတော့ ကြုံမှ ယူပါမယ်၊ ဘွားဘွားလည်း ထမင်းစားချိန် နီးပြီမဟုတ်လား ဟင် ပူပူလေးနဲ့ ခံတွင်းလိုက်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

‘ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ အေး...အေး သွားတော့နော် သမီး၊ ဘွားဘွား အောက်ကိုလိုက်မပို့ တော့ဘူးနော်၊ ခုနကပဲ တက်လာခဲ့လို့’

‘ရပါတယ် ဘွားဘွား၊ သမီးဘာသာ ဆင်းပါ့မယ် မမ နုငယ် နှင်းပွင့်ပြန်တော့မယ်နော်’

‘ကောင်းပြီ နှင်းပွင့်ရယ်၊ မမလိုက်မပို့နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်နော်’

‘ရပါတယ် နေကောင်းအောင်သာနေပါ မမ’

နှင်းပွင့်ဖြူ ထွက်သွားသောအခါမှ ထွေးနုငယ် သက်ပြင်းချမိသည်။ ။ ဤကဲ့သို့ ဘွားငွေဖော့နှင့် စကားပြော အဆင်ပြေသည့်အတွက် စိတ်အေးရ၏။

‘ဘွားဘွားရှင် ဆယ်နာရီခွဲပါပြီ၊ ထမင်းသုံးဆောင်တော့မှာ လားလို့

မမမာလာ မေးပါတယ်’

အေးခင်က အနားလာပြောသောအခါ ဘွားငွေဖော့က အေးခင်ယူလာသော လင်ပန်းကိုကြည့်၍ ...

‘ဒါ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ’

‘မမလေးအတွက်ပါ’

‘ဝရန်တာကိုထုတ်ကွဲ့... ငါ့အပေါ်မှာ ပဲ စားတော့မယ်၊ ဆာတယ် ထမင်းပန်းကန်ပြား တစ်ချပ် အလျင်သွားယူခဲ့၊ ပြီးမှ ထမင်းဟင်းလိုက်ပွဲပေး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်’

ဘွားငွေဖော့ ဆာသည် ဆို၍ အေးခင် ပျာယာခတ်သွားသည်။ ဝရန်တာရှိ ကျောက်စားပွဲဝိုင်း လေးပေါ် လင်ပန်းတင်၍ အမြန်ပြန်ထွက်သွားသည်။

ထွေးနုငယ်က အဘွားဘေးနားမှ အသာထွက် လာပြီး အေးခင်တင်ထားခဲ့သော ပန်းကန် များကို စီချလိုက်၏။

‘ဟဲ့... ဟိုကောင်မ မချပေးခဲ့ဘူးလား’

‘ဘွားက ဆာတယ်ဆိုလို့ ပန်းကန်သွားယူတာပါ၊ လာပါဘွားဘွား အရင်စားနှင့်ပါ’

‘ရပါတယ်အေ... ငါ့မြေးနဲ့ မှ အတူတူစားတာပေါ့’

ဘွားငွေဖော့သည် ကိုယ့်သွေးသားများကိုသာ ခင်တွယ်ပြီး သူစိမ်းအိမ်ဖော်များကို မျက်နှာ ကြော မတည့်ပေ။

ထို့အတူ သွေးသားမဟုတ်သူများ အပေါ်၌ အမြင်မကြည်လင်ဘဲ အ

တိမ်းအစောင်းမခံ စကား အမှားမခံတတ်ပေ။

‘ဟော...မာလာပါလား’

‘မာလာလည်း တစ်ယောက်တည်း စားရမှာ ပျင်းလို့ အပေါ်မှာ ပဲ စား
တော့မယ်’

‘အေး...ကောင်းတာပေါ့ကွယ်’

‘နှင်းပွင့် ပြန်သွားပြီလား’

‘ခုပဲပြန်သွားပြီ၊ ဟိုမှာ လေ’

မာလာက အိမ်ရှေ့ဝင်းတံခါးမှ လျှောခနဲထွက်သွားသော နှင်းပွင့်ဖြူ
ကားဖြူလေးအား လှမ်းပြလိုက်၏။

နှင်းပွင့်ဖြူကားလေးသည် ရွှေနှင်းဆီလမ်းမပေါ် ရောက်၍ ညင်သာ
စွာ မောင်းထွက်လာစဉ် ရုတ်တရက် တစ်ဖက်ခြံမှ မွန်းဖလားဝါး၏ ပါဂျီ
ရိုကား ခဲရောင်က ခြံမှ အထွက်ဆုံပြီး ခေါင်းချင်း ဆိုင်မိမလို ဖြစ်သွား
၏။

‘အို...’

‘ဟယ်...ဘုရား...ဘုရား...’

‘ကံကောင်းလို့’

မြေးအဘွားသုံးယောက် ပြိုင်တူအော်လိုက်မိ၏။ ကားနှစ်စီးလုံး ရပ်
သွားပြီးမှ မွန်းဖလား ဝါးကပင် လျင်မြန်စွာ ကွေ့တက်သွားတော့သည် ။
နောက်မှ နှင်းပွင့်ဖြူ၏ ကိုရိုနာကားအဖြူလေးက ဖြည်းညင်းစွာ
လိုက်ပါသွားသည် ။

‘သိပ်စွာတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ အမှန်မှာ နှင်းပွင့်ဖြူက လမ်းမှန်နေတာ

ပဲ ဦးစားပေးရမှာ ပေါ့၊ အခုဟာက သူက အရင်မောင်းထွက်သွားတယ်၊ သင်းက နှင်းပွင့်ကို မလိုနေတာပဲ’

မာလာပါးစပ်က မကျေမနပ်နှင့် ထုတ်ပြောနိုင်လိုက်သောအခါ ဘွားငွေဖော့က ပြုံးလျက်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့မြေးဟာ သင်းထက်သာတာ ရရမှာ ပဲ။ ယှဉ်ကြည့်စမ်း နှင်းပွင့်က အဲဒီ မိန်းကလေးထက် အသက်ငယ်တာရော ရုပ်လှတာရော၊ ပညာပါ အမ်အေဘွဲ့တစ်ခု ပိုသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဂုဏ်ရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်က ဆရာမအလုပ်ကိုလည်း လုပ်နေတယ်၊ ကဲ. . .အစစအရာရာ အကုန်သာတယ်လေ၊ ဒါမနာလိုစရာဖြစ်သလို ခံပြင်းစရာလည်း ဖြစ်မှာ ပေါ့’

‘ဟင်း. . .ဟင်း. . .အူနုကျွဲခတ်ပေါ့ အဘွားရယ်’ ထွေးနုငယ်မပါဝင်ပေ ရင်ထဲ၌ မွန်းဖလားဝါးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ငေးငေးလေး တွေးနေမိ၏။

‘ဪ. . .ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက မွန်းဟာ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ခဲ့သလို ကိုကိုကလည်း မွန်းကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါပဲနော်၊ သူတို့ အချစ်ကို အခု နှင်းပွင့်ဖြူက လိုက်လို့ မမီသေးပါဘူး ဪ. . .မွန်း. . .မွန်း. . .မွန်းရယ်’
